

της 'Ελευθερίας, α. Μαραμίνη Γαρδένια, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προσείνουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχυρόν διά τὸ ἔτος ταῦτο, πρὸς τοὺς έχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ισχυρόν διά τὸ ἔτος ταῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Μαργαριταρένιον Δάκρυ μὲ τὴν Σταγόνα ἐν τῷ Ὁκεανῷ, Ἐὐτυχὲς Παρελθόν, Ἄγγελον τῆς Εὐχῆς, Βασιλέα καὶ Δάσκαρον — ἢ Βασίλισσα τῶν Ἀνθῶν μὲ τὴν Λήθη, Σκέρτισον, Καρδίαν Μουσικῆς καὶ Κόρη τῶν Κυμάτων — τὸ Μαγεμένον Ἀστρογάλι μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Αἴγλην, Ἑλληνικὴν Προῆν, Ἑλληνικὴν Δόξαν, Ὑπερήφανον Ἑλληνοῖδα καὶ Ἐγδοουσιώδη Ἑλληνοῖδα — ἢ Ἐαρινὴ Ζωὴ μὲ τὸ Δοξαμένον Ἐπισημόνα, Ἡρωϊκὴν Κόρη, Ἀθάνατον Ἑλλάδα καὶ Σκέρτισον — ἢ Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα μὲ τὴν Ἐσμερολόγον, Ἄγγελον Ἀνεργόν, Κεντοὶ καὶ Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα — ἢ Γνωμοκονιάλα μὲ τὴν Αἰγυπτίαν Βασιλοπούδα, Μαραμίνη Γαζίαν καὶ Ἀθάνατον Ἑλλάδα — ἢ Δάσκαρον μὲ τὸν Δαδοῦχον Ἡλιον, Ἐὐτυχὲς Παρελθόν, Μαργαριταρένιον Δάκρυ καὶ Ἄγγελον τῆς Εὐχῆς — ἢ Ἀρχοντοπούδα τῶν Δευκῶν Ὁρέων μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον, Χρυσόπορφυρον Αἴγλην, Νηρηίδα τοῦ Πηγεῖο καὶ Ἐθνικὸν Δάσκαρον — ἢ Νικηφόρος Ἑλληνοῖδα μὲ τὸν Νικηφόρον Ὀυρανὸν καὶ Ἰωάννην Δάκρυ — ἢ Μακεδονία μὲ τὴν Διακριθείσαν Ἀρσενικήδα, Βασίλισσαν τῶν Συμπαθῶν, Ἀξιολύπητον, Κόρη τῶν Κυμάτων καὶ Μακεδονικὴν Φάλαγγα — ἢ Πορφυρογέννητος μὲ τὴν Ἀρχοντοπούδα τῶν Δευκῶν Ὁρέων καὶ Ζίαν — τὸ Ἐνωσις ἢ Θάνατος μὲ τὸν Ἄγγελον Ἀνεργόν, Ἐαρινὴν Κοιτικουσίαν, Φοῦ-Διάβολον, Δάκρυ τῆς Μακεδονίας καὶ Ἰνδικὸν Δωτόν — ἢ Ἄγγελος Ἀνεργός μὲ τὸν Ἄγγελον τῆς Ἑλπίδος καὶ Κόρη τῶν Κυμάτων — ἢ Ἰσπότης τοῦ Μεσαίονος μὲ τὸν Φιλελευθέρων, Χρυσόπτερον Ἑλπίδα καὶ Βασιλέα — τὸ Κρανόλευκον Δάσκαρον μὲ τὸν Ἀμίμητον Γελοιοποιόν — ἢ Βασίλισσα τῶν Συμπαθῶν μὲ τὸ Μελαγχοῖνον Ἑλληνοπούλου καὶ Ὀνειροπολὸν τῆς Δόξης — ἢ Ἀπόρμητος Δέων μὲ τὸ Βασιλέα, Ἐαρινὴν Ζωὴν, Κόρη τῆς Κόρης καὶ Ἀντίβαν τὸν Καρηδόμιον — ἢ Ἰνδικὸς Δωτός μὲ τὸ Ζήτω ἢ Ἐνωσις, Κόρη τῆς Κόρης, Ἐαρινὴν Μουσμή, Χρυσόπτερον Ἑλπίδα καὶ Ἰσπότην τοῦ Μεσαίονος — ἢ Ἡρωϊκὴ Κόρη μὲ τὸ Ζήτω ἢ Ἐνωσις, Ζήτω ἢ Ἑλλάς, Ζήτω ἢ Κρανόλευκος, Ζήτω ἢ Ἐλευθερία καὶ Λευκοκίμαντον Αἰγυπτίαν — τὸ Ζήτω ἢ Ἑλλάς μὲ τὴν Ὀδὸν τῆς Δόξης — ἢ Χιονομένη Περιοστερά μὲ τὸ Σκέρτισον, Δάσκαρον, Βασιλέα, Χιονομένην Κορυφὴν καὶ Πυρολαμπίδα — ἢ Ἀφροδίσα μὲ τὸ Κίτρινον Ντόμιον.

Εἰς δὲσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 'Απριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ὀλισσον τῶν Συμπαθῶν (μὰ δλω πατριωτικὰ ψευδώνυμα; πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ μερικὰ ἀπλῶς ὠραία ἢ νομίζεις ὅτι αὐτὰ εἶνε ἀντιπατριωτικά;) Μαραμίνη Γαζίαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ νέα, τὰ ὁποῖα μὲ ἔχαροποιήσαν πολὺ ὠραῖον τὸ δνειρόν σου, ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε πότε θὰ πραγματοποιηθῇ!) Ἰσπότην τοῦ Μεσαίονος, Παλλάδα (εὐγενὴς ἢ σέψις σου ἀλλ' ἀτὴν τὴν φροντίδα τὴν ἀνέλαβαν ἄλλοι ἡμεῖς θὰ περιορισθῶμεν εἰς δ,τι ἐπροκηρύξαμεν) Ὀδὸν τῆς Δόξης (τοῦ τὰ εἶπα) Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα (ἢ ἐγὼ τὴν ἐδανείστην ἀπὸ ἐν βιβλίον γεραμικὸν μὲ Μαργαρίκας Εἰκόνας ἀπὸ τὸ ἴδιον βιβλίον θὰ τὴν ἐπῆρε καὶ αὐτὸ τὸ περιοδικόν) Μιμῶζαν (λοιπόν, τὸ καλοκαίρι!) Ἄγγελον Ἀνεργόν (κακόζηλος μετάφρασις τοῦ ἰταλικοῦ autore, τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται καὶ εἰς ποιητὰς καὶ εἰς συγγραφεῖς καὶ εἰς συνθέτας, βεβαίως, προκειμένου περὶ μουσικοσυνθέτου εἶνε γελοῖον νὰ τὸ μετάφρασις κανεὶς ἀσυγγραφεῖς) Ἐνωσις ἢ Θάνατος (ἢ ἐπιστολὴ σου χαριτωμένη) ὁ περὶ οὗ ἐρωτῆς εἶνε συνδρομητῆς) Δάσκαρον (πῶς ἐπίστευσεσ τέτοιο πρᾶγμα εἶνε δυνατόν νὰ μαρτυρῶ ἐγὼ τὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου; ἀλλ' αὐτὰ εἶνε δι' ἐμὲ τὸ μόνον μου μυστικόν!) Μαύρη Μάσκα (ἐλλήθησαν καὶ ἐστάλησαν) Βασιλέα κτλ. κτλ.

Εἰς δὲσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 'Απριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μεχρὶ τῆς 27 Μαΐου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωμεν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φανήλους, ὅν ἕκαστος περὶ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

248. Δεξιγραφίος. Τὰ δύο πρῶτα βρίσκονται... Εἰς τοῦ Θεοῦ τὰ πρᾶγματα. Ἄλλο, εἰς τὰ στρατιωτικὰ Ἀκούεται προστάγματα. Τὸ τέταρτον ὡς ἀριθμὸς. Ἡ πρόθεσις φαντάζει, Κ' ἕνας προδότης παλαιὸς Στόν ὕπνο μὲ τρομάζει.

249. Συλλαβογράφος. Ἀντωνυμίαν ἀριστον, Ἐν γράμμα γαλλικῶν Καὶ μέλος ἀν συνάφης, Μ' αὐτὰ θὰ ἰδῆς μὲ ἐκπληξιν Πῶς ἕνα ποταμόν Παισιγνωστον θὰ γράψης.

250. Μεταγραμματισμός. Χωρὶς ἐμὲ δὲν δύνασαι Βεβαίως νὰ ὑπάρξης Ἄν ὅμως τὸ κεφάλι μου Θελήσης νὰ μ' ἀλλάξης, Τὴν ὕλην ἐξ ἧς μ' ἐπλάσεν Ὁ Πλάστης διὰ παράξης.

251. Τρίγωνον. * * * * = Φωτίζει. * * * = Ἐγκλημα. * * = Ρῆμα. * = Ἀντωνυμία. * = Γράμμα.

252. Φύρδην-Μίρδην. νουὰ-ζησσωσετῆς-ἡμπειστῆ-ἐνδ'-ἀτιδύνα-νὰ-ξηρουπᾶ.

253. Δεξιθρία. Ποῖα λέξις ἐλληνικὴ (ἐπιθέτων ἔχον σχέσιν μὲ τὴν ἡλικίαν) ἔχει ἐπτὰ σύμφωνα καὶ ἐπτὰ φωνήεντα; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαληρικοῦ Φλοίσβου 254-258. Μαγικὴ Λέξις.

259. Πεντυπλῆ Ἀκροστιχίς. Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πρόσωπον τῆς Παλαιῆς Γραφῆς, τὰ δεύτερα τοῦρκαν τύραννον, τὰ τρίτα ζῶον, τὰ τέταρτα ὀμηρικὸν σύνδεσμον καὶ τὰ πέμπτα πρόθεσιν: 1, Ἰερά ναῦς; 2, Σκευὸς ἐπιτραπέζιον; 3, Ἐπιθέτων, παράγωγον τοῦ ρήματος; 4, Ἰὶδὸς τοῦ Τρωῶς.

260. Μικτόν. τ-οο-κ-αι-χ Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζαχαρίου 261. Γρίφος. μος οί Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσάκτινης Αἰγῆς

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 16. 174. Φανός-Φᾶνος.—175. Ἐλδα—Ἄβελ.—176. Κόρωνος-Κορώνη.

177. Η ΑΡΑ ΣΦΙΓΕ ΛΕΡΝΑΙΑ ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ ΚΑΛΔΙΑΝΑΣΣΑ 178. Τὸν φρονίμων τὰ παιδιὰ πρὶν λειψάσων μαγεύοντων. (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῶν κάτω, ὀριζοντίως, ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστεράς.)—179—183. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Θ, Κ, Ρ: Κόρωνος, κροῖθ, καθαρός, Κίθηρα, Θράκη.—184. ΚΡΑΝΑΟΣ (Κέρως, ἈΡταξέρξης, Ἀρ.Ασις, ἈμύΝτας, Ἀλέξ.Ανδρος, Πόλυβος, ΠρίαμοΣ.)—185. Δις ἐξαμαρτεῖν, οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.—186. Ἡ πίστις σου ὁσώσῃ σε (ὑπ' εἰς τ' εἰς σου;—ἔσω και—σε.)

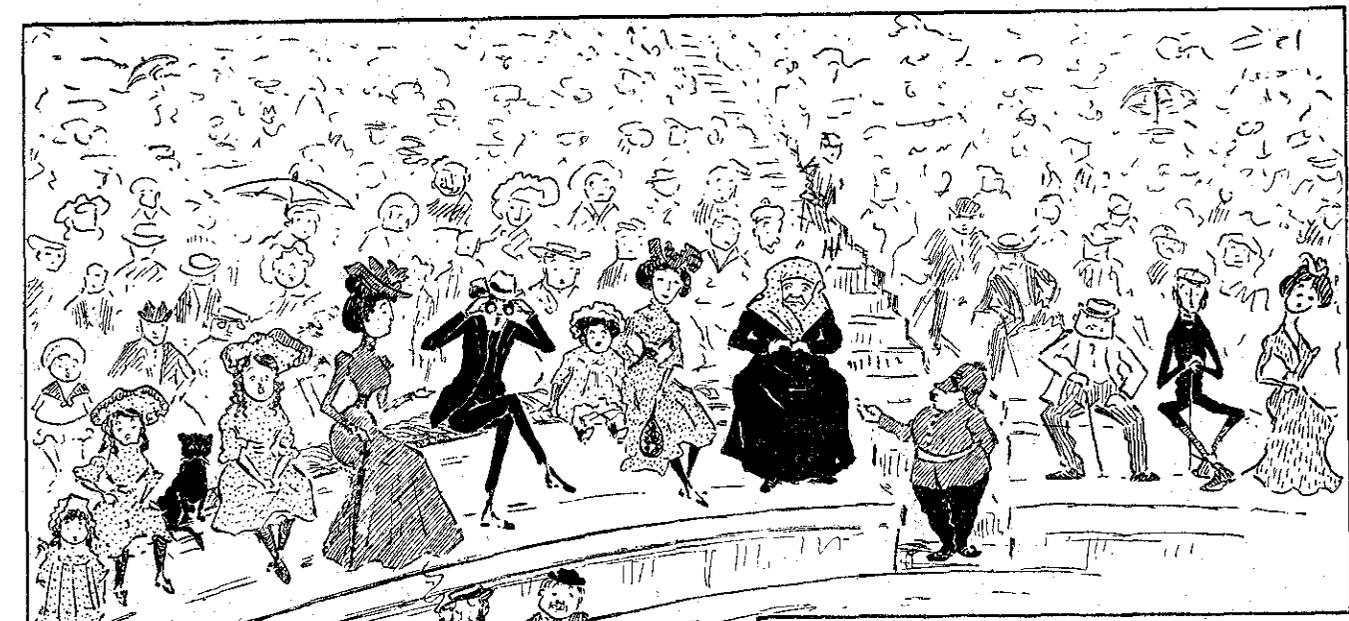
ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ [Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲ λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.] Συγχαίρομεν Ἀθάνατον Ἑλλάδα διὰ τὴν μέλλουσαν λήψιν πτυχίου.—Καφεδόμπικο, Γλυγοκονιάλα, Κυρία Παράξην, Ροβέρτοσ, Νικηφόροσ, Τόξον, Ἀφροδίσ!!! Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν.—Mlle Heléne Pitta, Chio (Turquie).. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου, προσφιλέστατε Νικηφόρος Ὀυρανέ, δέξου ἐγκαρδιωτάτας εὐχὰς καὶ γλυκεῖς ἀσπασμοὺς.—Γλυκεία Ἑλλάς. (Ζ'—130) Τὰς ἐλικρινεστέρὰς μου εὐχὰς διὰ τὸ Πάσχα τῷ Διπλωμάτῃ, Σκέρτισον καὶ Δνίδι Διλλῆ Λουριώτου, τῆς ὁποίας ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὸ ψευδώνυμον.—Χιονομένη Περιοστερά. (Ζ'—131)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

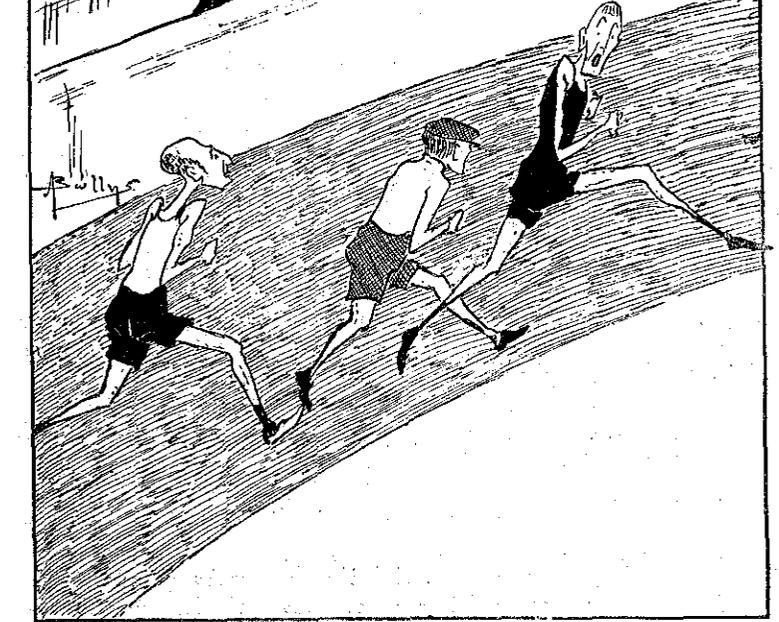
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀφεισθέντων καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμον ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΑΜΗΝΟΣ, ΤΡΙΜΗΝΟΣ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ ΛΕΠ. 20, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ ΦΡ. ΧΡ. 0,20, ΦΥΛΛΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΕΤῶΝ, Α' ΚΑΙ Β' ΠΕΡΙΟΔΩΝ ΤΙΜΩΝΤΑΙ ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠ. 25 (ΦΡ. 0,25), ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Ὀδὸς Ἐθελπίδων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 14ος Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἀπριλίου καὶ 5 Μαΐου 1907 Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 22—23

ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εἰς τὸ Στάδιον! εἰς τὸ Στάδιον! Κορίτσια, ἐτοιμασθητε! Καὶ σύ, Ἀνανία... Καὶ σύ, κυρὰ Μάρθα... Κύριε Φαῖδον, θέλετε νὰ μᾶς συντροφεύσετε καὶ σεῖς; Σᾶς βεβαίω ὅτι θὰ διασκηδάστε πολὺ! Θὰ γίνων Ἀγῶνες ἐπιτήδες διὰ τὴν Διάπλασιν καὶ θὰ παρευρεθοῦν ἐν σώματι ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς. Τρεῖς κερκίδες εἶνε προωρισμέναι δι' αὐτοὺς, καὶ πάλιν εἶνε ζήτημα ἂν θὰ χωρῆσουν. Τί ἔχει νὰ γίνῃ!... τί ἔχει νὰ γίνῃ!... Φαντασθητε ὅτι τὰ παιδιὰ ἐξεκίνησαν διὰ τὴν μοναδικὴν αὐτὴν ἑορτὴν, ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἀπὸ τὰς Πάτρας, ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἀπὸ τὴν Θράκην, ἀπὸ τὴν Ρουμανίαν, ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν, ἀπὸ τὴν Ρωσίαν, ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν!—Ἄ, παρ' ὀλίγον νὰ ξεχάσω τὴν Πίσσαν! Ποῦ εἶνε; Δὲν θὰ ἔλθῃ μαζί μας εἰς τὸ Στάδιον; —Καὶ λείπει ὁ Μάρτης ἀπὸ τὴ Σαρακοστή; εἶπεν ὁ Ἀνανίας γελῶν καὶ χαϊδεύων τὴν Πίσσαν, ἢ ὁποία εἶχε πηδήσῃ εἰς τοὺς ὤμους του. Ἐκλειδώσαμεν τὸ σπίτι κ' ἐξεκινήσαμεν ὅλοι

μαζί. Φαίνεται ότι το ίδιο είχαν κάμη και όλοι οι Αθηναίοι, — εντόπιος και παρεπίδημοι, — διότι όλα τα σπίτια ήταν κλειστά και όλοι οι δρόμοι γεμάτοι. Ήχησαν πολύ το ενδιαφέρον των οι Αγώνες της ημέρας εκείνης, τους οποίους θα παρηκολούθουν οι Βασιλείς μας, οι Βασιλείς της Αγγλίας, ο Βασιλεύς της Ιταλίας, και όλοι οι επίσημοι ξένοι, οι όποιοι ήλθαν κατά καιρούς εις τας Αθήνας δια τους Αγώνες, — και εις τους οποίους θα ελάμβαναν μέρος ο Λούης, ο Σέριδαν, ο Γεωργαντάς, ο Σέριγγ, και όλοι εν γένει οι ξένοι; Η Έλληνες άθληταί, όσοι έλαβαν μέρος κατά καιρούς εις τους Ολυμπιακούς ή τους Πανελληνίους, — και κατά τους οποίους άκόμη, εις μιαν μόνον θαυμασίαν ήμέραν, παρατεινομένην δια θαύματος, ως επί του Ίησου του Ναυη, θα έτελούντο όλα εν γένει τά αγωνίσματα, από του Μαραθωνείου μέχρι της διελευστίνδας, Σχολική Γυμναστική και ή άπονομή των βραβείων εις τους νικητάς!!

Αλλά το ζωηρότερον ενδιαφέρον, την μεγαλητέραν περιέργειαν επροκάλει ή είδησις, — γνωσθείσα έγκαιρώς δια των έφημερίδων, — ότι θα παρευρίσκοντο εις το Στάδιον εν σώματι όλοι οι συνδρομηταί της Διαπλάσεως, από περάτων τής γής, και ότι ακριβώς οι Αγώνες αυτοί είχαν διοργανωθή υπό της Διαπλάσεως, δια να ιδούν και να κρίνουν οι συνδρομηταί της, ποιον είνε το καλλίτερον άγώνισμα. Και ο κόσμος έτρεχε πλέον πατεΐς με πατώ σε δια να θαυμάση το άνθος τής πανελληνίου νεολαίας και δια να μάθη τας κρίσεις της περί των διαφόρων άγωνισμάτων.

Είπα, ότι όλοι οι δρόμοι ήταν γεμάτοι. Τα πλήθη των, τα τόσο ποικίλα, μιαν είχαν διεύθυνσιν: προς το Στάδιον. Εκεί επήγγαιναν πεζή, εκεί επήγγαιναν με άμάξια, με τράμ, με λεωφορεία, με βιζαβί, με ποδήλατα, με αυτοκίνητα, — άνδρες, γυναίκες, παιδιά, μικροί, μεγάλοι, πλούσιοι, πτωχοί. Ο ήλιος εκαιε φλογερός και ή σκόνη έσηκώνετο έως τά σύννεφα. Οι άνθρωποι υπέφεραν πολύ, και προπάντων όσοι έτρεχαν και συνωστίζοντο πεζή. Ίδρωσαν, ήσθμαιναν, έφυσούσαν, έσκουπίζοντο με τά μαγνήλια των... "Ημεθα κ' έμεΐς μεταξύ των δυστυχών αυτών. Ούτε τράμ ούτε λεωφορείον κατορθώσαμεν να εύρωμεν, τά δέ άμάξια — και θά ήθέλαμεν τουλάχιστον τέσσαρα, — μās έξητούσαν πέντε δραχμάς... το ένα. Πού τόσα λεπτά σε τέτοιους καιρούς! Εικάσαμεν λοιπόν τον σταυρόν μας και ανελάβαμεν την όδοιπορίαν άποστολικώτατα. Το μόνον που μās παρηγορούσεν είνε, ότι δεν ήμεθα μόνοι. Χιλιάδες και μυριάδες ήγωνίζοντο και υπέφεραν μαζί μας! Μεταξύ των άλλων απηγηθήσαμεν και την Κίρκην, πεζήν επίσης, ιδρωμένην επίσης, ασθμαίνουσαν επίσης, ή όποια, άμα με είδε, μ' έπλησίασε και με ύφος μάρτυρος μου είπε:

- Για το Στάδιο;
- Για πού άλλου;
- Και μās έρωτήσατε ποιό είνε το θαυμαστότερο άγώνισμα;
- Επάνω-κάτω.
- Λοιπόν εγώ να σās π'ω.
- Μ' από τώρα;
- Βέβαια από τώρα! Τάλλα άγωνίσματα τά είδα πολ-

λές πολλές φορές' αυτό που θαυμάζω εγώ, το βλέπω τώρα και το κάνω μάλιστα.

— Δεν σ' έννοώ.
— Ίσως διότι όμιλώ... πεζά. Θέλετε να σās τά πω έμμέτρως;

Και καθώς επηγγαιναμεν, σιγά-σιγά, μέσα εις τον κόσμον, ή Κίρκη ήρχισε να μου ψάλλη εν' αὐτί:

'Απ' όλα τ' άγωνίσματα
Μικρά τε και μεγάλα,
Εθρικόσκι πλέον θαυμαστό
Τό πάνδημο και γενικό
Και μέγα Παναγώνισμα
Του δόλιου του κοσμάκη,
Που τρέχει και γκρεμίζεται,
Γκρεμίζεται κ' άγωνίζεται
Ευλίζει και ξυλλίζεται... .

(Σημείωσις ιδική μου: 'Αλήθεια, μέσα εις τον συνωστισμόν, λογικῶν και άλλων, δεν έλειψαν και μερικοί μικροκαυγάδες. Η Κίρκη εξακολουθεϊ:)

Και φτάνει πλέον μιὰ φορά
'Αφού τραβήξῃ... μὰ πολλά!
'Όλος λαχανιασμένος
Και καταϊδρωμένος
Και κατασκονισμένος
Και πολυδιψασμένος

(Έδω ή Κίρκη διεκόπη από τας κραυγὰς των μικρών νεροπωλητῶν: Κρύο νερό! κρύο νερό! "Ηπιαμεν από ένα ποτήρι, αλλά δυστυχῶς ήτο... χλιαρόν. Κλείει ή παρένθεσις και ή Κίρκη εξακολουθεϊ:)
Λοιπόν εγώ απ' τάλλα
Μικρά τε και μεγάλα
Εθρικόσκι πλέον θαυμαστό
Τό Παναγώνισμα αυτό
Του δόλιου του κοσμάκη
Που δυνατά άγωνίζεται,
Κι' όχι με δάφνης στέφανο
'Η με έλης κλωνάρι
Ποτέ δεν ανταμοιβεται,
Μά ουτε με φύλλο μαρουλιού
'Η μ' ένα ροκανάκι
Μιά στάλα δεν δροσίζεται!

— Όρατα τά είπες, αλλά ή όμοιοκαταληξία σου είνε όλίγον άτακτη, είπα προς την Κίρκην.

— Τέτοια ώρα, τέτοια λόγια! απήντησεν ή ποιήτρια. Δεν βλέπετε που είνε άτακτα όλα;

Η αλήθεια είνε ότι γύρω μου δεν εβασίλευε ή μεγαλειτέρα τάξις... Πραγματικῶς, τέτοια ώρα, τέτοιοι στίχοι. Έξαφνα ακούω μιὰ φωνή:

— Ζήτω ή Διάπλασις!
Ποιός με ζητωκραυγάζει; Άπλουστάτα, ένας συνδρομητής μου, ο όποιος έχει αυτό το ψευδώνυμον, και το εφώνασε δια να τον γνωρίσω. Προσκολλάται και αυτός εις την παρρέα μας. Και μου λέγει, με στίχους επίσης, αλλά τους οποίους προτιμῶ να μεταφράσω εις το... πεζόν, ότι από όλα τά άγωνίσματα, το ροβερώτερον είνε εκείνο που κάνουν οι συνδρομηταί μου, όταν πολεμούν να πάρουν... κανένα βραβείον. Δεν είνε άσχημη ή ιδέα! Τον φαντάζομαι κάθε συνδρομητήν, όταν κάθεται να μου γράψη, δια άπαντήση εις τους διαγωνισμούς, με σκέψιν, με άμιλλαν, με άγωνίαν... δια να λάβη μέρος εις όλην αὐτήν την τεραστίαν κίνησιν του περιοδικού μας, και δια να διακριθῇ αὐτός μεταξύ τῶν χιλιάδων συναγωνιστῶν. Και δεν είνε μικρόν το κατόρθωμα, ο άλλος, εστο και όταν παίρνῃ μόνον την Εὔφημον Μυσίαν, μ' εν Εὔσημον, χωρίς νάκούση και το: Δεῦτε οι εύλογημέ-

«Οι άνθρωποι υπέφεραν...» (Σελ. 170, στ. α')

νοι του πατρός μου... αποστείλατε τας φωτογραφίας σας! Περιέργον πράγμα! Όλοι οι ποιηταί πηγαίνουν σήμερα εις το Στάδιον πεζοί. (Και έχουν ποτέ τους οι ποιηταί χρήματα γι' άμάξια;) Να ο Δευκοκύματος Αϊγαλός, ο όποιος μου άραδιάζει προκαταβολικῶς τί και τί του άρέσει:

Μ' άρέσουν ή σφαίρα, τά βάρη
'Ο δρόμος, ο δίσκος και το λιθάρι,
Μ' άρέσουν κρικόι, καθώς και ίστοί,
Μ' άρέσει ή πάλη, άλλῃρες, κοντοί.
Μ' άρέσουν οι βάρκες και ή ποδηλασία
Μ' άρέσει επίσης και ή ξιφασκία,
Μ' άρέσει το βάδην και ή σκοποβολή,
Μ' άρέσουν όλα, μ' άρέσουν πολύ.

— Τότε θα άρέσουν και τά πράσινα φύλλα και τά κόκκινα μήλα, ώραία μηλέα του κήπου στολή! είπεν ο Άνανίας, χωρίς όμως να λάβῃ καμμίαν απάντησιν.

Επίσης και ή Πίστις - Πατρίς αγαπᾶ όλα τάγωνίσματα, διότι:

'Όλα τάγωνίσματα
Τά έχουν δοξασιμένα
Οι άρχαίοι Έλληνες
Κ' οι του Εικοσιένα.

Τό δε 'Εθνικόν Λάβαρον άρίνει πλέον την έκλογήν εις εμέ:

Δεν ειμπορώ νάποφανθῶ
Τό πιο καλό ποῦ είνε
'Όλα τους είνε... πιο καλά
Και τώρα συ πιά κρίνε.

— Έχει δίκην, είπε πλησιάζουσα την στιγμὴν εκείνην και ή Μακεδονική Φάλαγξ. "Όλα τάγωνίσματα είνε ώραϊα και ή έκλογή ενδς μου φαίνεται πολύ δύσκολη. Εγώ τάγαπῶ όλα, διότι όλα εδόξασαν το Έθνος, εστερέωσαν την Πίστιν κ' ελάμπρυναν την Πατρίδα.

— Εις τους αιώνας των αιώνων άμήν! είπεν ο αδιόρθωτος ψυχογυίος.

Αὐτά και άλλα λέγοντες, ερθάσαμεν επί τέλους εις το Στάδιον.

Το μέγα άμφιθέατρον ήτο ήδη γεμάτον, και όμως — περιέργον πράγμα! — έγέμινεν άκόμη. Διότι βλοέν ήρχετο κόσμος, και συνωστίζετο εις τας εισόδους, και εισωρομούσεν εις τους διαδρόμους και ανέβαιναν εις τας κερκίδας και ετοποθετεΐτο.

Ημεθα από τους τελευταίους, — και όμως ύστερ' από ημᾶς πρέπει να ήλθαν άλλαι δέκα χιλιάδες άνθρωπων!
Ετοποθετήθημεν εις την κερκίδα μας, μιαν από τας τρείς εκείνας κερκίδας, τας προωρισμένας δια τους συνδρομητάς τής Διαπλάσεως. Ήσαν ήδη όλοι εις τας θέσεις των, και άμα μās είδαν από μακρῶν έσηκώθησαν, μās έχειροκρότησαν και μās έξητωκραύγασαν. Ο καιόμενος ο Άνανίας, ο μακρολέλεκας, επήγε να λιποθυμήσῃ από την... έντροπήν του, όταν είδε τά βλήματα του πλήθους εστραμμένα επάνω του. Και μου έψιθύρισε:

«Κάθεται να μου γράψη...» (Σελ. 170, στ. β')

'Αλλ' εύτυχῶς δια τον Άνανίαν, ή προσοχή του πλήθους εστράφη άμέσως εις άλλας ύψηλότητας και... μεγαλειότητας. Αι μουσικαί ήρχισαν να παίζουν τους ύμνους. Εισήρχοντο οι Βασιλείς, αι Βασίλισσαι, οι πρίγκηπες και αι πρίγκηπισσαι με την πολυάριθμον και λαμπράν ακολουθίαν των. Ολον το Στάδιον άντήχησεν από βροντώδεις ζητωκραυγὰς:

— Ζήτω ο Βασιλεύς Γεώργιος!
— Ζήτω ο Έδουάρδος!
— Ζήτω ο Βίκτωρ Έμμανουήλ! Βίβα λ' Ιταλία;...

«Αλλοίμονον αν μ' έπιαναν!...» (Σελ. 171, στ. β')

Επειτα, δλαι αι μουσικαίμαζί — πεντακόσια τέσσα όργανα — έπαιξαν τον Ολυμπιακόν Ύμνον του Σαμάρα, και ο Βασιλεύς εκήρυξε την έναρξιν των Αγώνων.

Δεν θα σās περιγράψω το θέαμα του έορτασίμου αυτού Σταδίου. Εξείυρετε πολύ καλά, όσοι τό είδατε μιαν φοράν, — και όσοι δεν τό είδατε άκόμη, —

ότι είνε άπερίγραπτον. Δεν θα σās περιγράψω επίσης ουτε την παρέλασιν των άθλητῶν, ουτε την εκτέλεσιν των διαφόρων άγωνισμάτων. Θα ήτο πολυλογία, ή όποια τίποτε νέον δεν θα σās έμάνθανε. Το μόνον που μās ενδιαφέρει, είνε αι κρίσεις των φίλων μας, κατά την διάρκειαν των άγωνισμάτων, και μόνον τας κρίσεις αυτάς θα σās ανακοινώσω εύχαρίστως.

Και άρχίζω.
Κατά το μακρόν διάστημα, κατά το όποιον εξετελέσθησαν οι διάφοροι δρόμοι, από του δρόμου των 100 μέτρων μέχρι του Μαραθωνείου, πρέπει να μ' έπλησίασαν περισσότεροι από εκατόν φίλοι μου, κατερχόμενοι έπίτηδες από τας θέσεις των δια να με χαιρετίσουν και να μου εμπιστευθούν τας έντυπώσεις των.

Ίδου πρώτος-πρώτος ο Αφρός του Κύματος:
— Μου άρέσει πολύ αυτό το άγώνισμα, μου είπε. Το προτιμῶ απ' όλα. Και ξεύρετε από ποτε; Από μιαν ήμέραν που ήμουν 'ετο κυνήγι, χωρίς άδειαν. Εκεί με είδαν και μ' εκυνήγησαν μερικοί στρατιώται. Αλλοίμονον αν μ' έπιαναν! Θα μου έπαιρναν το τουφέκι και θα μ' έβαζαν να πληρώσω πρόστιμον βαρύ. Αλλά το βάζω 'στα πόδια και... που να με φθάσουν! Από τότε προτιμῶ τον δρόμον, ο όποιος με έσωσε.

— Τι λέτε, καλέ; είπε τότε το Γυμνάσιον Μυτιλήνης είνε καλλίτερον από το δρόμο; Τι θα έγίνοντο, σās παρακαλώ, οι Έλληνες του 97 και οι Ρώσοι του 904 αν δεν είχαν καλόν δρόμον;...

— Αυτό είνε πολύ σκληρόν, είπεν ή Αγάπη. Δεν πρέπει να ειρωνεύεται κανείς ένα άτύχημα τής πατρίδος.

— Εγώ όμως δεν ειρωνεύομαι κανένα, υπέλαβε το Πτερόεν Ορειρον. Ο δρόμος είνε το ωραιότερον άγώνισμα, και άπόδειξις ότι το άφίνουν πάντοτε τελευταίον, όπως εις το τραπέζι το γλύκισμα.

— Πάντοτε τελευταίον; παρετήρησεν ο Άνανίας' όχι δά! δεν βλέπετε σήμερα που το κάνουν πρώτο;

Το Πτερόεν Ορειρον εύρέθη εις μεγάλην άμνηχανίαν, από την όποιαν το εξήγαγεν ή Έλπις.

— Ας είνε, είπε' καμμιά φορά συμβαίνει... Τά παιδια πρώτα-πρώτα τρώγον το γλύκισμα.

— Κ' εγώ, ύστερ' από την πάλην, προτιμῶ τον δρόμον,

είπεν ή 'Ανθοῦσα Νεότης. Δηλαδή τὸν Μαραθῶνειον. Ἄ, ὅσον φαντάζομαι ἐκείνον τὸν Εὐκλήην, νὰ τρέχη διὰ νάναγ- γείλη εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ὅτι ἐνίκησαν εἰς τὸν Μαραθῶνα, καὶ νὰ ἐκπνέη μόλις ἐπρόφερε τὴν λέξιν «νενικήκαμεν!» Τί ὠραῖον, τί ὕψηλόν!

— Ὑψηλὸν σάν... ἐμέ, ἀλλὰ δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὸ ἐ- βλεπα, παρετήρησεν ὁ Ἀνανίας. Φαντασθῆτε τὸν Λούην καὶ τὸν Σέριγγ, μόλις ἐμβήκαν εἰς τὸ Στα- δίον, νὰ πέσουν ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μας νε- κροί. Θὰ ἦτο φοβε- ρόν! ... Λέγουν ὅτι οἱ μεγάλοι δρόμοι εἶνε ἀ- γώνισμα βάρβαρον...

— Καλὲ πού τὰ- κοῦμε μεῖς αὐτά! διε- μαρτυρήθησαν ἐν χορῶ οἱ περιστάμενοι φίλοι μας Πεδίον τῆς Μά- χης, Κυανόλευκον Δά- βαρον, Αἰμίμητος Γε- λωτοπούς, Ὑπουργὸς τῶν Ποτικῶν, Ζεῦ- ξις, Ονευρόπολος τῆς Δόξης, Ἀνοξιάτικο Δουλοῦδι, Δαφνοστε- φῆς Σημαῖα καὶ ἄλ- λοι πολλοί.

Καὶ ὅλοι μαζί ἤρρισαν νὰ ἐγκωμιάζωσιν τὸν Μαραθῶνειον, τοὺς Μαραθωνοδρόμους, τὸ θέαμα, τὴν ιδέαν, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν παράδοσιν. Εὐλωττότερα ἀπ' ὅλους μού ὠμίλησεν ὁ Ὀνευρόπολος τῆς Δόξης. Ἰδοὺ ὀλίγα ἀπὸ τὰ λόγια του:

— ... Ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον μῆπως ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ἰδιαιτέρως δὲν τιμᾷ τὸν Μαραθῶνειον δρόμον, καὶ δὲν ἠ- σθάνηθαι βαθύτατα τὸ τραῦμα ὅπερ κατὰ τοὺς ἐσχάτους Ὀλυμ- πιακοὺς ἀγῶνας ἔλαβε, μὴ ἀναδειχθέντων τῶν Ἑλλήνων δρομέων, εἰς τὴν περιωπὴν τοῦ Λούη κατὰ τὸ 1896; Καὶ δὲν ἀποδίδει ἰδιάζουσα ἐθνικὴν σημασίαν εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο, ὅπερ μᾶς ὑπενθυμίζει τὰς εὐκλεεῖς ἡμέρας καθ' ἃς ἡ ἐλληνικὴ δόξα ἔφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα;

— Ἐμένα θὰ μού πῆς; ὑπέλαβε τότε τὸ Ζήτω ἡ Ἑλλάς. Ἄμ' δὲν ἔλαβα μέρος κ' ἐγὼ εἰς τὸν Μαραθῶνειον τοῦ 1906; Ρώτησε καὶ τὴν Ἐ- θνικὴν Σημαῖαν, ἡ ὁποία ἦτο ὁ «άντρε- νερ» μου... Μὲ τὸ μπόυμ! ἐξεκινήσα- μεν. Στὴν ἀρχὴ ἔμεινα πίσω, ἔπειτα ὅμως τοὺς πέρασα ὅλους, ἐκτὸς τοῦ Σέριγγ καὶ τοῦ Σουηδοῦ... Αὐτὸς ἀπέχε μόνον εἴκοσι μέτρα ἀπὸ ἐμέ. Μὲ τρία ἄλλαματα τὸν φθάνω καί...

— Καλὲ μὴν τὰ εἶδες, παιδάκι μου, στὸν ὕπνο σου; διέκοψε τὸν φίλον μας ἡ κυρὰ-Μάρθα.

— Ἀκριβῶς! Τὰ εἶδα στὸν ὕπνο μου! ἐδῆλωσεν ἐκεῖνος. Ἡ Ἐθνικὴ Σημαῖα τοῦ ἔδωσε τότε μιά φάπα, καὶ αἱ κερκίδες ἐλιγώθησαν ἀπὸ τὰ γέλια... Ἀλλὰ τὰ γέλια διαδέχεται σιωπὴ καὶ συγκίνησης. Οἱ δρό- μοι ἐτελειώσαν καὶ οἱ δισκοβόλοι ἐτοιμάζονται νὰγωνισθοῦν Ὁ Γεωργαντᾶς θάμφοισθήσῃ τὴν νίκην πρὸς τοὺς ξένους. Ὅλα τὰ βλέμματα εἶνε ἐστραμμένα μ' ἐλπίδα καὶ μὲ ἄγω- νίαν πρὸς τὸν ὠραῖον Ἑλληνα ἀθλητὴν... Ἀλλ' ἡ νίκη εἶνε ἀμφίροπος, ὁ ἀγὼν παρατείνεται. Ἐν τῷ μεταξύ, ἔλαβαν πάλιν καιρὸν νὰ μὲ πλησιάσουν οἱ ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ

«Τὰ εἶδα στὸν ὕπνο μου!...» (Σελ. 172, στ. α'.)

θέαμα τῶν δισκοβόλων καὶ νὰ μού ἀνακαινώσωσιν τὰς προτιμή- σεις των.

— Ὁ ρίπτων δίσκον, εἶπε τὸ Δερβιακὸν Ἀνθος, προσ- δίδει εἰς τὸ σῶμά του μίαν χάριν καὶ λαμβάνει μίαν ὑπερή- φανον στάσιν, τῆς ὁποίας στεροῦνται τὰ ἄλλα ἀγωνίσματα.

— Ἡ στάσις αὐτὴ, τὴν ὁποίαν ἀπετύπωνεν ὁ Μύρων εἰς τὸ περίφημον ἔγαλμά του, εἶνε ἀληθινὰ ἐξοχος! παρετή- ρησεν ἡ Ἰσχὺς τοῦ Περρωμένου (Καὶ μού ἔδειξεν ἐν σχε- διάσμα ἰδικόν τῆς τοῦ δισκοβόλου, μὰ τὴν ἀλήθειαν ὄχι ἀνε- πιτυχῆς.)

— Εἶνε τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐλληνικὸν ἀγώνισμα, τὸ συνδυά- ζον τὴν ἰσχὺν μετὰ τὴν χάριν, προσέθεσεν ὁ Κυανοὺς Νεῖλος.

— Καὶ ὅλοι πρέπει νὰσκουμῶμε εἰς αὐτό, εἶπεν ἡ Γλυφο- κούτλα. Ἐγὼ ρίγγω τὸν δίσκον μόλις εἰς ἀπόστασιν 10—12 μέτρων, καὶ πάλιν εἶμαι εὐχαριστημένη.

— Κ' ἐμένα μὰρέσει, εἶπεν ἡ Γαλήνη, διότι τὸ ἀγώνισμα αὐτὸ δὲν ἐκθέτει τὸν ἀθλητὴν εἰς κανένα κίνδυνον, ἐνῶ τὰ ἄλλα εἰς οὐκ ὀλίγους...

— Ἔχει ὅμως καὶ ὁ κίνδυνος τὴν χάρι του καὶ τὴν ἀξία του, παρετήρησεν ἡ Ἀγάπη.

— Νὰ εὑρίσκειται κανεὶς ὅπως τῶρα εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Σταδίον, εἶπεν ἡ Κυρία Δὲν με Μέλαι, ἀναμαρμαρωμένον καὶ γεμάτον θεατάς, νάντικρυλὴ μακρύτερα τὴν Ἀκρόπολιν μετὰ τὴν σιλουέταν τοῦ Παρθενῶνος.

— Μὰ δὲν φαίνεται ἀπὸ ἐδῶ ἡ Ἀκρόπολις! διέκοψεν ἡ μικρὰ Κική.

— Ἐπάνω εἰς τὸν διαφανῆ ἀττικὸν οὐρανόν, ἐξηκολούθη- σεν ἀτάραχος ἡ Κυρία Δὲν με Μέλαι, — καὶ νὰ παρακο- λουθῇ τὰς ἀρμονικὰς κινήσεις ἐνὸς δισκοβόλου... Ἀ! τί ὠραία ἀνάμνησις τῆς καλαιᾶς μας δόξης καὶ ὠραιότητος!...

— Κ' ἐγὼ προτιμῶ τὸν δίσκον, εἶπε τότε ἡ Γοργόφτερον Νίκη, διότι, καθὼς ἔμαθα, καὶ ὁ Ἀνανίας εἰς τὸν δίσκον γυ- μνάζεταιται...

Ὁ Ἀνανίας ἐκατακονκίνισεν εἰς τὴν αἰφνίδιαν αὐτὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἀθλητικοῦ του μυστικοῦ.

— Ναί, ἐψθύρισε, δὲν τὸ κρύπτω... Ἀλλὰ θὰ περάσῃ πο- λὺς καιρὸς ὥς νὰ μὲ ἴδῃτε ἀθλητὴν εἰς τὸ Σταδίον. Πρὸς τὸ παρὸν τὸ ρεκόρ μου εἶνε 12,50.

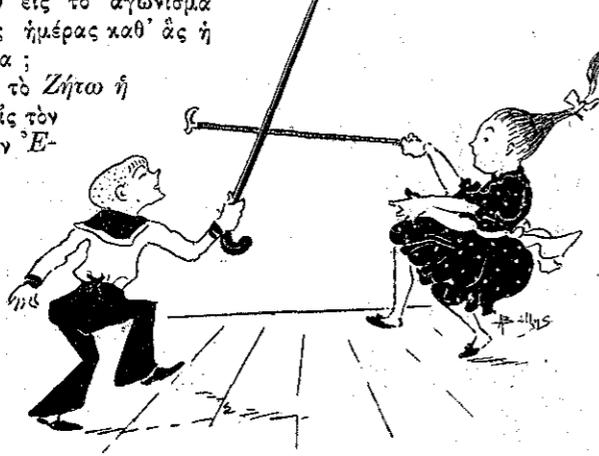
— Πῶ! πῶ! τί με- γάλον ρεκόρ! Μπράβο, Ἀνανιά! ἐβόησεν ὁ χο- ρὸς τῶν συνδρομητῶν.

— Ὁ δίσκος εἶνε τὸ καύχημα τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοὺς Ἀγῶνας, εἶ- πεν ὁ Νάρκισσος. Ἰ- σως τὰ ἄλλα εἶνε ἰδανι- κώτερα. Ἀλλὰ ποῖος δὲν προτιμᾷ τὸ καύχημα τοῦ ἔθνου;

— Σύμφωνα! σύμ- φωνοί! ἀνεκραζῶν ἡ Φι- λόπατρις Ἑλληνοπού- λα, ἡ Δόξα τῆς Πατρι-δος, ὁ Φιλόπατρις Ἑλ- λην καὶ ἄλλοι πολλοί.

— Οἱ ἀθληταὶ τοῦ δίσκου, ὕψωσε τότε τὴν φωνήν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορῆδου ἡ Αἰμόφυρτος Μακεδονία, ὀμοιάζουν μετὰ ἐξαισίων τὴν ἀγαλμα τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πραξιτέλου, τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὠραιότερον!

— Πραγματικῶς! συνεφώνησεν ἡ Πατριώτισσα Πυργο-δέσποινα. Μία τοιαύτη ἀναπαράστασις σώματος δισκοβόλου δύναται νὰ διεκδικήσῃ τὰ πρωτεῖα τῆς ὠραιότητος καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων. Τότε ὁ Ἐσπεραντιστῆς μᾶς εἶπεν ὅτι προτιμᾷ τὴν λιθο-

«Ἐβουνομάχησα μετὰ τὸν ἀδελφόν μου...» (Σελ. 174, στ. 6'.)

βολίαν ὥς τὸ κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνικὸν ἀγώνισμα, μετὰ τὸ ὁποῖον συνεφώνησε καὶ ἡ Παλλάς, ἔχουσα ἀκλήν ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν τῆς νίκης τοῦ Γεωργαντᾶ, ὁ ὁποῖος ἔρριψε τὸν λιθὸν μακρύτερα ἀπ' ὅλους καὶ Ἑλλήνας καὶ ξένους.

Τὰ διάφορα ἀγωνίσματα ἐξηκολούθουν εἰς τὸ Σταδίον.

Μετὰ τὸν δίσκον, ἐγινεν ἄλλα ἐπὶ κοντῶ, τοῦ ὁποίου θιασώτης εἶνε ὁ Ἑλληνικὸς Παιάν. — Ἐ- πεῖτα ἡ διελκυστίνδα, τῆς ὁποίας ἐπλεξε τὸ ἐγ- κώμιον εὐλωττότατα ἡ Κυρία Σκαρφαλόστρα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων μᾶς εἶπε:

«Νά, ἰδέτε, φέρνουν ἓνα σχοινὶ χονδρὸ καὶ μα- κρὸ, οἱ ἀθληταὶ πιάνουν τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην ἀκρὴν, καὶ τραβοῦν, — γνορίζετε διατί; ὅα ἰδοῦν ποία ὁμάς εἶνε δυνατωτέρα, ποία θὰ τραβῆξῃ τὴν ἄλλην. Διατί αὐτὸ τὸ ἀγώνισμα, ἡ διελκυστίνδα, μετὰ εὐχαρίστησιν τόσοσιν, οὔτε ἐγὼ εἰςέυρω καλὰ, καλὰ. Τί με προσελκύει εἰς αὐτό; Μῆπως ἡ ἀγωνία ἥτις με καταλαμβάνει διὰ νὰ ἴδῶ ποῖος θὰ νι- κήσῃ; μῆπως ἡ μεγάλη προσπάθεια τῶν ἀθλητῶν ἥτις εἰς τὴν διελκυστίνδα γίνεται καταφανεστέρα; μῆπως ἡ ρυθμικὴ κανονικότης μετὰ τὴν ὁποίαν τρα- βοῦν; μῆπως διότι ἡ νίκη εἶνε πολὺ ἀμφίροπῆς; Νομίζω ὅτι ὅλα αὐτὰ μαζί συντελοῦν εἰς τὸ νὰ μού κινοῦν τόσοσιν τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐνεκα τούτων ἡ διελκυστίνδα με τραβᾷ, με εὐχαριστεῖ, με ἐνδια- φέρει πολὺ, μὰ πολὺ περισσότερον τῶν ἄλλων ἀγωνισμάτων.»

Ἐπειτα ἦλθεν ὁ ἀκοντισμὸς, μετὰ θιασώτιδα τὴν Ἄγκυραν τῆς Σαυτηρίας. «Ἰδέτε, μᾶς ἔλεγε, μετὰ πόσην χάριν καὶ δύναμιν οἱ Σουηδοὶ καὶ οἱ Νορ- βηγοὶ ρίπτουν τὸ λεπτόν καὶ μακρὸ αὐτὸ ξύλον, τὸ διασχί- ζον μετὰ τόσοσιν ταχύτητα τὸν ἀέρα! Ὁ ἀκοντισμὸς ἔχει τὴν λεπτότητα καὶ τὴν χάριν τὴν ὁποίαν δὲν ἔχουν τὰ ἄλλα ἀγωνίσματα. Δι' αὐτὸ τὸν προτιμῶ.»

Ἦλθεν ἡ σειρά τῆς ἐλευθερᾶς πάλης, καὶ ἡ Χαριτω- μένη Χίος ὡς ἐξῆς μᾶς ἐξηγήσῃ τὴν προτιμήσιν τῆς:

«Ὡς ἀγώνισμα, ὄνομα καὶ πρᾶγμα, προτιμῶ τὴν πάλην. Ἐνας παλαιστῆς σπανίως γνωρίζει τὰς δυνάμεις καὶ τὴν τέχνην τοῦ ἀντιπάλου του. Κάθε ἄλλο ἀγώνισμα δύνασαι μόνος σου νὰ ἐξασκήσῃς, καὶ ἐπὶ τέλος νὰ γνωρίσῃς καὶ νὰ αἰσθανθῇς τὰς δυνάμεις σου. Π.χ. ἐνας πηδηκτῆς γνωρίζει πόσα μέτρα πηδᾷ, γνωρίζει πόσα πηδοῦν οἱ συναγωνισταὶ του, καὶ ἂν τὸν ρωτήσῃς ποῖος θὰ πᾶρῃ τὸ α' βρα- βεῖον, θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ σοὶ δώσῃ ἀπάντησιν.

Μετὰ τὸν παλαιστὴν ὅμως ἀλλάζει ἡ ὑπόθε- σις. Ἐδῶ δὲν πρόκειται πλέον νὰ πηδήσῃς, ἢ νὰ ἐκτελέσῃς ἀγώνισμά τι χωρὶς νὰ αἰσθάνεσαι κα- νένα δίπλα σου! Ἐὰν λοιπὸν αἰφνὸς σοῦ παρου- σιασθῇ ἓνας ἀντιπάλος διπλάσιος ὑπὸ σωματικῆν ἔποψιν, δὲν πρέπει νὰ τὰ χάσῃς οὔτε νὰ ἀποθαρρυνθῇς. Τότε θὰ σκεφθῇς τὴν τέχνην σου... τὴν ἐπιδεξιότητά σου! Ὁφείλεις νὰ δεῖξῃς ψυχραιμίαν! Ἐδῶ πρέπει νὰ σφικτῇς μετὰ τὸν ἀντίπαλόν σου, νὰ ἀκούσῃς τὴν Ἥχὸν τῆς Καρδίας του, ἐντὸς δὲ δευτερολέπτων θέλει φανῇ ἡ δεξιότης, ἡ ἀνδρεία, καί... ἡ Νίκη. Μερικὲς ὅμως φο- ρὲς ποῦ συμβαίνει τὸ ἐναντίον; Συμβαίνει δηλαδή νὰ εὐ- ρεθῇς ἐνώπιον ἀντιπάλου, τὸν ὁποῖον πρωτεῖδες μετὰ περιφο- ρητικὸν χαμόγελο, καὶ μετὰ αὐτὰς τὰς σκέψεις. Αὐτὸς... ἄμ'

αὐτὸς... σάν καὶ τέτοιους ἐγὼ κτλ. — καὶ εἰς τὸ τέλος εὐρί- σκεσαι ἠπατημένους, καὶ ἀνεπίστως νικημένους. Ἐκτὸς τού- του, ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ καλαίσῃ μόνος του; Ὀχι βεβαίως! «Αὐτὰ εἶνε τὰ ὅσα σκέπτομαι διὰ τὴν πάλην. Εὐρίσκα- λοιπὸν ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν ἀσκήσιν ἀξίζει καλλίτερον τὸ ὄ- νομα ἀγώνισμα, παρὰ εἰς κάθε ἄλλην.

«Ἀγωνιάσα λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς... κρίσεως, σὰς χαίρετό!»

Εἶπε καὶ ἔφυγε. Τὴν διεδέχθη δὲ ὁ Αὐτόνομος, ἐπειδὴ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἤρριξε τὸ πένταθλον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς προτιμᾷ. Ἰδοὺ ἡ χαριτωμένη του διήγησις.

«Μόλις ἔλαβα τὸ ἀγαπητόν φυλλάδιόν σου, ἐκά- θησα καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς 24ης Κυριακῆς ὁποῖα, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς ἐμέ, με καταλαμβάνει... ὕπνος...

«Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου εἶδα κάτι... ἰδεῶ- δη... πελλάοικα, ὅμως κατάλληλα ὄνειρα διὰ τὴν ἐρώτησιν τῆς 24ης Κυριακῆς. Ἐπεριπάτουν τὸν καθημερινόν μου περίπατον ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Φραγκο- μαγαλᾶ μέχρι τῆς ὁδοῦ Ἀρτέμιδος (Βουλεβάρτ), ὁποῖα πλησίον τοῦ Γυμνασίου μας, βλέπω μίαν πυ- κνήν φάλαγγα... σκύλλων, οἵτινες ἔτρεχον κατ' ἐπάνω μου. Αὐτοὺς τοὺς ἐπέκραζαν ἄλλοι καὶ ἔπαιζα ἐγὼ ὁ καυμένος. Ἐκρίνα ὅλως ἀσκοπον ν' ἀντιπαραταχθῶ κατ' αὐτῶν, διότι θὰ μ' ἔτρωγαν ἀπὸ κομμάτι, ἀλλὰ ἔτρεξα... καὶ τρέχω, καὶ ἐπὶ τέ- λους με πολὺν κόπον ἔφθασα εἰς τὴν ἀλυχὴν. Μό- λλις σταματῶ διὰ νὰ πάρω ὀλίγον τὴν ἀναπνοήν μου, ἐφορμᾷ τι ἐπάνω... δὲν ἐπρόσεξα καλῶς τί ἦτο καὶ

μετὰ πάλην τὸ συλλαμβάνω καὶ τὸ λυώνω ὡς ἄλλος Ἑρα- κλῆς... ἀλλ' ἐκεῖνος λείοντα, ἐνῶ ἐγὼ ἓνα μικρὸ γατάκι, τὸ ὁποῖον εἶχαμεν ἐστὸ σπίτι καὶ ἔφυγε. Ἐπιστρέφω εἰς τὴν πόλιν, ὅτε πάλιν ἀκριβῶς πρὸ τοῦ ἐλληνικοῦ προξενείου μού ἔρριπταν κάτι μικρὰ παιδιὰ κάτι... δὲν τὰ ἐπρόσεξα, ἐφόβηθην νὰ μείνω ἐκεῖ, διότι θὰ μού ἐβγαλὼν τὰ μάτια... λαμβάνω ἐν ἑξ- αὐτῶν καὶ τὸ ρίπτω ἐπάνω ἔς τὰ παιδιὰ ὡς ἄλλος... Διομή- δης... ἀλλ' ἐκεῖνος ἔρριπε ἀκόντια ἐνῶ ἐγὼ καλάμια! Ἐπέ- ρασα καὶ αὐτὸν τὸν... κίνδυνον, καὶ θβάνω ἀκριβῶς ἔς τὸ σπίτι ὅπου ἦτο πρὶν τὸ γαλλικὸν προξενεῖον, ὁποῖοτε ἄλλα παιδιὰ μού ἔρριπταν πέτρες... Ἄν δὲν τοὺς ἀνταπέδίδα τοὺς λιθοβολισμοὺς των μετὰ ἄλλας πέτρες, ἀφεύκτως θὰ μού εἶχαν χαλασμένη τὴν μούρην μου. Ἐρριπτα τὲς πέτρες ὡς ἄλλος Γεωργαντᾶς τὸν δι- σκον. Φθάνω πλησίον τοῦ σπιτιοῦ, ὁποῖοτε μού φω- νάζει εἰς φίλος μου μα- κρόθεν: πηδῆσε ἄλλως γάνεσαι! Πηδῶ... ἀλλὰ μόλις ἐπέρασα τὸ μέρος ἐκεῖνο νὰ καὶ σοῦ σκάξει... τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἀπὸ τὸν κρότον ἐξύπνησα... Δρόμος, Πιάλη, Ἀκόντιον, Δίσκος, Ἄλλα μού ἀρέσουν τὸ Πένταθλον δηλο- νότι τὸ ἀρχαῖον.»

«Καὶ ὁ Ἀνανίας εἰς τὸν δίσκον γυμνάζεταιται...» (Σελ. 172, στ. 6'.)

«Ἐτρεχον κατ' ἐπάνω μου...» (Σελ. 173, στ. β'.)

ἡ Ἡγὼ τῆς Καρδίας, προσήλθε διὰ νὰ μὲ εἶπῃ τὰς ἐντυπώσεις τῆς.

— Ἐγὼ, ἐδήλωσε, προτιμῶ τοὺς ἀγῶνας τῶν μαθητῶν, εἰς τοὺς ὁποίους βλέπω τὴν δύναμιν, τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν μεγάλην καρδίαν τῶν μελλόντων στρατιωτῶν τῆς Πατρίδος.

Μετὰ τὴν ὥραιαν τῶν γυμναστικῶν, οἱ μαθηταὶ παρετάχθησαν εἰς τὸν στίβον καὶ ἤρχισεν ἡ ἀνομομητῶν βραβεῖων. Ἐνας κῆρυξ, μὲ τηλεβόαν, ἐξεφώνει τὰ ὀνόματα τῶν νικητῶν, οἱ ὅποιοι προσήρχοντο καὶ ἐλάμβαναν τὰ βραβεῖα τῶν, — διπλώματα, κοτίνοους, πολύτιμα δῶρα, — ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Βασιλέων.

Μία φίλη μου, τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, μ' ἐπλησίασε τότε καὶ μὲ εἶπε :

— Πῶς πολὺ ἀπ' ἐλα μὲ ἀρέσει αὐτὴ ἡ στιγμή, ποὺ ἔρχονται καὶ παίρνουν τὰ ἀμάραντα στεφάνια τῶν οἱ Ὀλυμπιονίκαι. Εἶνε ὡς μία ἀποθέσις. Ἄλλο δὲν εἰξεύρω νὰ εἰπῶ...

Ἄλλὰ τί ἄλλο νὰ εἰπῇ κανεὶς;

Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε καὶ αὐτὸ τὸ πανηγύρι, ἐσηκώθησαν οἱ Βασιλεῖς, καὶ μὲ τὴν ἰδίαν κομπήν τῆς εἰσόδου τῶν, ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ Στάδιον. Ἐστάθημεν ἀκόμη ὀλίγον, ἕως νὰ φύγῃ ὁ πολὺς κόσμος, καὶ ἐφύγαμεν ἔπειτα καὶ ἐμεῖς. Οἱ φίλοι μας, οἱ περισσότεροι, μᾶς συνώδευσαν. Καὶ εἰς τὸν δρόμον, τὸ δειλινόν, ἐνῶ ἐπηγγαίναμεν σιγῶν σιγῶν καὶ μὲ ἀπόλαυσιν, — ἂ! ἡ ἐπιστροφή ἦτο πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὸν ἐρχομόν, — συνωμιλούσαμεν ἀκόμη περὶ τῶν Ἀγῶνων.

Τὴν στιγμήν τῆς ἐξόδου μου ἀπὸ τὸ Στάδιον, μ' ἐπλησίασεν ἕνας δεκανεὺς τῶν εὐζώνων καὶ μὲ ἐνεχείρησε μίαν ἀναφορὰν. Ἀνέγνωσα τὰς πρώτας γραμμάς καὶ ἐλιγώθηκα ἀπὸ τὰ γέλωτα :

«Κυρία Διάπλασις, «Ἐπειδὴ λαβῶν γινώσκω ὅτι εἰς τόπον ὀνομαζόμενον Στάδιον θὰ γίνουσι Ἀγῶνες, ἔσπευσα καθὰ διαταγῆς 225 νὰ φρουρήσω δημοσίας ἀσφαλείας. Κ' ἐκεῖ μαζευθήκανε πλείστοι οἰσοὶ μὲ κουντὰ πανιολόγια καὶ γυμνοί, διὲ κατηγουρῶ διὰ προσβολῆς δημοσίας αἰδοῦς, κτλ. κτλ.»

Ἄλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν μου, ὅταν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Εὐζώνου ἀνεκάλυφα τὴν ἀγαπητὴν μου Ἑλληνικὴν Σημαίαν, ἡ ὁποία εἶχε μετεμφιεσθῆ ἀκριβῶς διὰ νὰ μ' ἐκπλήξῃ!

Τελος πάντων ἐξεκινήσαμεν. — Κρίμα ποὺ δὲν ἔγιναν καὶ λεμβοδρομῖαι! μὲ εἶπεν ἡ Ἰωάννα Δάσκ. Εἶνε, ξεύρετε, τὸ ἀγώνισμα ποὺ μᾶρέσει καλύτερ' ἀπ' ἐλα.

— Ἐμένα ἀπεναντίας μὲ ἀρέσει ἡ σκοποβολή, ὑπέλαβεν ἡ Αἰγυπτία Βασιλόπαις. Εἶνε τὸσον χρήσιμος εἰς τὸν πόλεμον!

Καὶ ἐκτενῶς μὲ ἀνέπτυξε τὴν ἰδέαν τῆς. Διεκόπη ἕως ἀπὸ μερικῶς ἄλλους φίλους μου, οἱ ὅποιοι συνωστίζοντο γύρω

μου, ἀνυπομονοῦντες νὰ μὲ ὁμιλήσουν ὑπὲρ τῆς ξιφασκίας.

— Ἐμένα πρώτα-πρώτα μὲ ἀρέσει ἡ ξιφασκία! εἶπεν ἡ Σανθὴ Μουσμὲ, τὸσον πολὺ, ποὺ ἔφαγα τὸν ἐξάδελφόν μου...

— Ἐφαγες τὸν... Μὰ τί; εἶσαι ἀνθρωποφάγος; διεκόψεν ἐντρομος ὁ Ἀνανίας.

— Ὅχι, καλέ! τὸν ἔφαγα, πῶς τὸ λένε; τὸν παρεκάλεσα πολὺ νὰ μὲ μάθῃ τοὺς χειρισμοὺς τῆς, καὶ πραγματικῶς μὲ ἔμαθε καὶ τοὺς ἐπτά. Εἶμαι ἀρκετὰ δυνατὴ εἰς τὴν ξιφασκίαν.

— Καλὰ εἶπα ἐγὼ! ἐψιθύρισε ὁ Ἀνανίας καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ. Ἄλλ' ἡ κακὴ του Μοῖρα τὸν ἔρριψε κοντὰ εἰς τὴν Ἐσπερίαν Ἐσπερίαν.

— Κ' ἐγὼ ξιφομαχῶ! τοῦ ἐφώνησε καὶ ἐγὼ μονομαχῶ. Ἐ, καὶ νὰ μὲ πετάξῃς τὸ γράμμα μου στὸ καλάθι! ἀμέσως θὰ σε προσκαλέσω σὲ μονομαχίαν!

Ὁ Ἀνανίας ἐτραβήχθη ἀπὸ ἐκεῖ ὠχρός. Ἡ Ἐσπερία μ' ἐπλησίασε καὶ ἐξηκολούθησε :

— Ξεύρετε ὅτι μίαν φορὰ ἐμονομάχησα μὲ τὸν ἀδελφόν μου...

— Μὲ σπαθιά;

— Ὅχι, μὲ μπαστούνια.

— Καὶ θὰ τὰ ἤρες μπαστούνια βέβαια.

— Ἀπεναντίας, ἐγὼ ἐνίκησα. Ὀλίγο ἔλειψε νὰ τοῦ χύσω τὸ μάτι.

— Ὠραία διασκεδάσις!

— Μὴν τὰ ρωτᾶτε! Ἐτρόμαξα πολὺ καὶ δὲν ἤξευρα πῶς νὰ τὸν περιποιηθῶ. Φανικά ὀξεία, μπαμπάκια, ἐπίδεςμοι καὶ τὰ ῥέστα...

— Καὶ γι' αὐτὸ τὸ ὠραῖο κατόρθωμα προτιμᾶς τὴν ξιφασκίαν;

— Τί τὰ θέλετε! Πάντα ἡ νίκη εἶνε γλυκειά. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἐνίκησα. Καὶ γιὰ βραβεῖον, ἔφαγα...

— Μὰ καὶ τὸ βραβεῖον ἔφαγες; ἀνέκραξεν ἀπὸ πέρα ὁ Ἀνανίας. Αὐτὴ τὸν ἐξάδελφόν τῆς, σὺ τὸ βραβεῖον... Ὁλοκαίρι τὸν τρώτε σεις;

— Ὅταν τρώγονται!; Δὲν μᾶρσις νὰ πῶ πῶς τὸ βραβεῖον μου ἦτο ἕνα κουτὶ μπομπονιᾶ, τὸ ὁποῖον μὲ ἐχάρισεν ὁ ἠττημένος ἀντίπαλος.

Τότε ἡ Ἡρωϊκὴ Κρήτη ὠμίλησε σοβαρώτατα καὶ ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ ξίφους, τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἠρωϊκοῦ. Συνέπεραν δὲ ὅτι τὸ ἀγώνισμα, τὸ ἔχον ὄργανον τὸ ξίφος, εἶνε τὸ εὐγενέστερον καὶ ὠραιότερον ὄλων.

Τελευταίος ἀπὸ τοὺς ξιφομάχους, ὠμίλησεν ὁ φίλος μου Ἐνωσις ἢ Θάνατος. Ἀκούσατε τί μὲ εἶπε:

«Ἀναγνώσας τὴν ἐρώτησιν τῆς 24ης Κυριακῆς ἐκάθησα εἰς τὸ γραφεῖόν μου διὰ ν' ἀπαντήσω. Ἐμπροσθεν μου εὐρίσκετο εἰς τόμος Διαπλάσεως τῆς α' περιόδου καὶ μίαν Ἱστορίαν τοῦ ἔθνους μας. Ἀνελογίσθη πῶς ἦτο ἡ Διάπλασις πρὸ τινῶν ἐτῶν καὶ πῶς εἶνε τώρα πῶς ἦτο τὸ ἔθνος μας πρὸ τοῦ 21 καὶ πῶς τώρα. Καὶ τὸ μὲν ἔθνος ἐδοξάσθη διὰ τῆς σπάθης, ἡ δὲ Διάπλασις ἠξήσθη καὶ ἐμεγάλωσε διὰ τοῦ...

ξεσπαθώματος. Ἡ σπάθη λοιπὸν εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐδόξασε τὸ ἔθνος μας! Ἡ σπάθη εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία κατόρθωσε ὥστε ἡ ἀγαπητὴ Διάπλασις νὰ ζήσει τόσα ἔτη! Ἡ σπάθη εἶνε ἐκείνη διὰ τῆς ὁποίας θὰ δυνηθῇ ἡ Διάπλασις νὰ ἐορτάσῃ τὴν χιλιετηρίδα τῆς! Αὐτὴν λοιπὸν νομίζω ὅτι πᾶς ἑλληνοπαῖς θὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ἔργῳ».

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐθεωρήθη πολὺ εὐφυῆς καὶ χειροκροτήθη ἀπ' ὄλους.

Ἐμεναν ἀκόμη νὰ ἀπαντήσουν πολλοὶ φίλοι μου, τοὺς ὁποίους ἔδλεπα ὄλονεν νὰ συνωστίζονται καὶ νὰ περιμένουν τὴν σειράν των.

Ἄλλὰ τὴν στιγμήν ποὺ ἐχειροκροτεῖτο ἡ ἀνωτέρω ἀπάντησις, ἕνα ἄλογον ζευγμένον εἰς ἕνα βιζαβί, ἐκεῖ κοντὰ μας, τρομάξαν ἀπὸ τὸν αἰφνίδιον κρότον, ἀφηνίασε.

Εἶδατε ποτέ σας νὰ φημιάζῃ ἄλογον μέσα εἰς πυκνὸν πλῆθος; Ἄν εἶδατε, εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί ἔγινε καὶ τώρα.

Ὁ κόσμος παρεμέρισε αἰφνιδίως, καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Ὁ ἄλλος κόσμος, ποὺ ἦτο μακρύτερα, ἐνόμισε ὅτι ἔγινε καυχᾶς, ὅτι συνεπλάκησαν οἱ μαθηταὶ τῶν Γυμνασίων, καὶ κατελήφθη ὑπὸ πανικοῦ, καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, νὰ ἐφορμᾷ, νὰ συμπαρασύρῃ. Τὸ ἀφηνιασμένον ἄλογον συνελήφθη καὶ ἤσύχασε, ὁ δὲ κόσμος ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ φεύγῃ προτροπᾶν, διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ ἀγνωστον κίνδυνον.

Διεσπάρσθημεν, διεσκορπισθήμεν, ἐγάθημεν! Ἄλλοῦ ὁ παπᾶς, ἄλλοῦ τὰ ῥάσα του ἄλλοῦ ἡ Διάπλασις, ἄλλοῦ ὁ Ἀνανίας ἄλλοῦ ὁ Ἀνανίας, ἄλλοῦ τὸ καπέλο του. Πατεῖς με, πατῶ σε!

Ὅταν τὸ κακὸν ἐκόπασεν ὀλίγον καὶ κατορθώσαμεν οἱ διεσκορπισμένοι νὰ συνωστίζωμεν, παρετήρησα ἔτι ἡ παρέα τῶν φίλων μου, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ὁμιλήσουν, εἶχε χαθῆ. Δηλαδή, τὴν ἔχασα καὶ μ' ἔχασε. Καὶ μέσα εἰς τὸ ἄ-

πειρον ἐκεῖνο πλῆθος, οὔτε μὲ ξαναεἶδε, οὔτε τὴν ξαναεἶδα! Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἤκουσα ἄλλας κρίσεις κατὰ τὴν ἀξιωματικὴν ἐκείνην ἡμέραν, περὶ ἀγωνισμάτων τελομένων ἐκτὸς τοῦ Σταδίου. Νομίζω ὅμως ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ παρηγορηθῶμεν διὰ τὸ δυστύχημα, διότι ὅσα ἤκούσαμεν καὶ ἀρκετὰ εἶνε, καὶ ὠραῖα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐνωσις ἢ Θάνατος [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χαριτωμένη Χίος [12Ε]. — Ἀδύτομος [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυρία Σκαλωφόστρα [10Ε]. — Κίρκη [8Ε]. — Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης [8Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον): Ἀνκοκίμαντος Αἰγιαλός. — Ζήτη ἢ Ἑλλάς. — Σανθὴ Μουσμὲ. — Ἡγὼ τῆς Καρδίας.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον): Ἀνθοῖσα Νεότης. — Αἰμόφυτος, Μακεδονία. — Πατηνῶνισσα Πυργόδεσποινα. — Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον): Ἡρωϊκὴ Κρήτη. — Ἐσπερία Ἐσπερία. — Ἑλληνικὴ Σημαία. — Σῆμα τῆς Διαπλάσεως.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (μ' ἐν [Ε] εἰς ἕκαστον): Ὅλοι ὄσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

«Ἡ σπάθη εἶνε ἐκείνη...» (Σελ. 175, στ. α')

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἄπὸ ὅτι εἶδατε ποτὲ εἰς τὸ θέατρον, τί σᾶς ἤρесе περισσότερο καὶ διατί;

Ἡ ἀπάντησις δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίῃ τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς, πρέπει δὲ νὰ εἶνε γραμμὴν εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου.

Δέχομαι ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΩΡΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ :

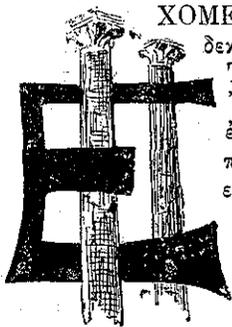
Καὶ οἱ τρεῖς εἶνε σύμφωνοι, ὅτι οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» τῆς εἶνε ἡ μεγαλητέρα πνευματικὴ ἀπόλαυσις.

Η ΦΩΛΙΤΣΑ

— "Αχ! Πέτρο μου, είπεν η Μαρίκα εις τον αδελφόν της, βλέπεις εκείνη την φωλίτσα εκεί επάνω. ψηλά-ψηλά στην κερασιά;... "Αχ! πώς ήθελα να την έχω! Είνε καρδερινάκια μέσα, κι έμένα μ' άρουν πολυ αυτά τα πουλιά!

στα χέρια της· και, όταν ο αδελφός της επέστρεψε, του είπε: — Είδες, Πέτρο, τί ευμορφα που είναι καμωμένη η φωλίτσα; Κύτταξε, τί ευμορφα που είναι πλεγμένα εδω τα χόρτα με τρίχες, και από μέσα έχουν μαλλάκια! είναι και στερεά καμωμένη και ευμορφη η φωλίτσα.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Αγαπητοί μου, ΧΟΜΕΝ να ιδωθώμεν δεκαπέντε ημέρας... Τι νέα από τας Αθήνας;—Θα με έρωτήσετε πρώτα-πρώτα όσοι δεν έχετε την ευτυχίαν να ζήτε εις τήν ιουστάφανον Αστου... Μάθετε λοιπόν ότι τας δεκαπέντε αὐτὰς ημεράς του χωρισμού μας, και άλλας δεκαπέντε πρίν, δηλαδή ένα όλοκλήρο μήνα, οι Αθηναίοι τας έπεράσαμεν με συνεχείς, άλλεπαλλήλους, ατελειώτους έορτάς.

Εν αρχή ην η υποδοχή του Βασιλέως της Γαλλίας, έπειτα έγένητο ημίν Μεγάλη Έβδομάς, έπειτα ήλθε το Πάσχα, έπειτα οι Πανελλήνιοι Αγώνες και τέλος η Πρωτομαγιά. Δεν είχαμεν ήσυχήσιν ακόμη από τα Στάδια και τας φωταφίας και τας τραχάματα τὰ πρὸς τιμήν του Βίκτωρος Έμμανουήλ, και ιδού άμέσως μᾶς προσκαλοῦν οι κώδωνες των εκκλησιών εις Έπιταφίους και Αναστάσεις, και τὸ Ζάππειον εις Καλιτεγικὴν Έκθεσιν, και τὸ Στάδιον πάλιν εις τούς άγώνας, και η Πρωτομαγιά εις τούς κήπους των Πατησιών και των Αμπελοκήπων. Που να πρωτοτρέξη κανείς και που να πρωτοπροφθάση!... Η αλήθεια είναι ότι οι Αθηναίοι δεν κουράζονται και δεν βαρύνονται εύκολα. Δός τους έορτάς και θεάματα, καθισὸ και χάζεμα, και πάρ την ψυχὴ τους. Αλλ' η αλήθεια είναι πάλιν, ότι αὶ έορται αὐτῶν των ημερῶν ήσαν τόσον πολλὰ, ὡστε ενίκησαν την άντοχήν και αὐτῶν των Αθηναίων. Και τὸ κακὸν εξέσπασεν εις βάρος των Πανελληνίων Αγώνων.

βλέπει δια πρώτην φοράν. Αλλά δὲν θὰ σᾶς τὸ περιγράψω. Καὶ ὅσοι δὲν εὐτυχήσατε ποτὲ νὰ τὸ ἴδητε, βεβαίως πολλές περιγραφὰς τοῦ θ' ἀνεγνώσατε και εἰς ἐφημερίδας και εἰς τὴν «Διάπλασιν». Τέλος πάντων μὲ τὴν Πρωτομαγίαν, τὴν τελευταίαν, αἱ εορταὶ μᾶς ἐτελείωσαν. Οἱ νεαροὶ Αθηναῖοι, οἱ ὅποιοι εἶχαν λησμονήσῃ σχεδὸν, τὸσας ἡμέρας τώρα, τὸ Σχολεῖον των, ἐπανήλθον, εἶνε ἢ δυσκολωτέρα, ἢ κοπιωδεστέρα ἐποχὴ, διότι πλησιάζουσιν αἱ φοβερὰι και τρομερὰι ἐκεῖναι Έξετάσεις... Καὶ μετὰ τὰς ἐξετάσεις—Κυριακὴ—κοντὴ γιορτὴ, ποῦ λέγει ἢ παροιμία,—ἀρχίζει νῆα και ἀτελεύτητος σειρὰ εορτῶν και διασκεδάσεων, ἀργίας και ἀναπαύσεως, ὀνηρίας και ἀπολαύσεως: Αἱ διακοπαί, τὸ καλοκαίρι. . .

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

— Λοιπόν, κύριοι, είπεν ὁ Ἄγγλος ἀστυνόμος, θὰ συγχωρήσατε τὴν πλάνην τῆς ἀστυνομίας μας· εὐκολον ἦτο νὰ γελασθῇ ἀπὸ μίαν τόσον καταπληκτικὴν ὁμοιότητα, ἀφοῦ σεῖς οἱ ἴδιοι, ποῦ γνωρίζετε και τὰ δύο πρόσωπα, δὲν ἠμπορέσατε νὰ τὰ διακρίνετε ἀπὸ τὰς φωτογραφίας των. . . Κύριε Ζουανίκ, ἴδου τὰ χαρτιά σας, τὰ ὅποια ὀ ἀνεψίος σας ἔλασεν εἰς μίαν ἔκτροχίαν· τίποτε δὲν λέγει ἀπὸ αὐτὰ, οὐτε τὰ διαβατήριά σας μὲ τὰς φωτογραφίας σας, οὐτε τὰ συστατικά τοῦ Σίρ Σέσιλ Ρόδς. Ἄφοῦ ἐφύγατε ἀπὸ τὴν Βλουμφοντάιν, εὔρεθησαν αὐτὰ τὰ χαρτιά, και, χάρις εἰς αὐτὰ και τὰς πληροφορίας ποῦ ἐστάλησαν ἀπὸ τὸν Σίρ Σέσιλ Ρόδς τὸν ἴδιον, ὁ σταθμάρχης ἀνεγνώρισε τὴν πλάνην του, και διαταγὰ ἐδόθησεν διὰ νὰ σᾶς εὔρουν. Ἐστάθη ἀδύνατον νὰ εὔρεθῆτε, τὰ χαρακτηριστικά σας ὁμως ἐστάλησαν εἰς ὅλας τὰς πόλεις. Αλλά και πάλιν θὰ μᾶς ἐξεφεύγατε, ἂν ὁ Κάφρος ὁδηγός σας, μὲ τὴν ἐλπίδα πὸς θὰ ἔπαιρνε τὴν σχετικὴν ἀμοιβήν, δὲν ἤρχετο νὰ σᾶς καταγγεῖλῃ ὡς κατασκοπὸς των Μπόερς, ὅτι τάχα περιέρχεσθε τὴν χώραν μαζί μ' ἓνα λιποτάκτην Ἄγγλον ἀξιωματικόν. Ἐγὼ δὲν ἐφανταζόμην τότε ποῖο εἴσθε, ἀλλά, μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα ποῦ ἔβριφα ἐπάνω σας, ἄμα σᾶς εἶδα εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀνεγνώρισα τὸν κ. Ζουανίκ και τὸν κ. Κλοαρέκ, ἀπὸ τὰς φωτογραφίας των ποῦ εἶχα. Τώρα, εἶμαι ὀλοπρόθυμος νὰ σᾶς ὑπηρετήσω, λυποῦμαι δὲ μόνον ὅτι ὁ κ. Ἄμων δὲν εἶνε ἐδῶ, διὰ νὰ ὠφελῆθῃ και αὐτὸς ἀπὸ τὰς εὐκολίας ποῦ θὰ σᾶς κάμω διὰ τὸ ταξιδί σας. Ἄν ἐπιθυμήτε νὰ πᾶτε εἰς τὸ Μπουλαβάγιο, θὰ σᾶς δώσω στρατιωτικὴν συνοδιάν ἔως τὴν Μαϊφιγκ, ὅπου θὰ πάρετε τὸ τραῖνον κατ' εὔθεϊαν διὰ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ματαμπελελάνδης· αὐτὸ, νομίζω, εἶνε τὸ προνομιώτερον. Νὰ σηκωθῆτε τώρα και νὰ τρέχετε διὰ νὰ βρῆτε τὸν σύντροφόν σας, θὰ ἦτο περιττόν, διότι δὲν ἔχετε πολλὰς πιθανότητας νὰ τὸν συναντήσατε. Ἄπὸ τώρα και εἰς τὸ ἔξῃς, δὲν ἔχει τίποτε πλέον νὰ φοβῆται· θὰ πᾶτε λοιπόν μὲ τὴν ήσυχίαν σας και θὰ τὸν περιμενετε ἐκεῖ κάτω. . . Ὅσον διὰ σᾶς, ἀγαπητὴ μου Μάκσων, θὰ σᾶς στείλω εἰς τὴν Ἀκραν, ὅπου, περιμένων τὴν σειρὰν σας διὰ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν πατρίδα, θὰ ζήσετε ὡς αἰχμάλωτος ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, ἀφοῦ τώρα πλέον δὲν σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ πολεμήσατε.

θῆσω εἰς τὸ Μπουλαβάγιο, και θέλω νὰ τὸν συναντήσω ἐκεῖ. — Εἶνε τρέλλα αὐτό, δὲν ἠμποροῦ νὰ σᾶς τὸ ἐπιτρέψω. Ποτὲ δὲν ἐτέθη τοιούτου ὀρος πρὸς ἀπελευθέρωσιν αἰχμαλώτου, και εἶνε κίνδυνος μήπως ἐκτεθῆτε εἰς προσβλητικὰς ὑπονοίας. — Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Σίρ Βασίλης, τοῦ ὁποίου τὰ μάγουλα ποῦ εἶχαν κίτρινησιν εἰς τὸ διάστημα των ὀλίγων ὥρῶν τῆς νηστείας, ἔπαιρναν πάλιν μὲ τὴν βοήθειαν τῆς καλῆς χωνεύσεως τὸ ἀδρὸν ῥόδιον χρωμὰ των. Ἄπαθέστατα, ἔβγαλε τὸ ρεβόλβερ του, λέγων: — Δὲν παραδέχομαι νὰ ζῶ ἀτιμασμένος εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν και ἠμπορεῖ τώρα, μὲ ὀλον του τὸ δίκαιον, νὰ υποθέσῃ ὅτι ὀλα αὐτὰ ἐφρόντισα ἐγὼ νὰ προετοιμασθῶν, διὰ νὰ ὑπεκρύψω ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν, ποῦ ἔχω ἀναλάβῃ. Ἐστῆριξε τὴν κάνναν τοῦ ὀπλου του εἰς τὸν δεξιόν του κρόταφον, ἀλλ' ὁ ἀστυνόμος, ὁ κ. Ζουανίκ και ὁ Ὑδῶν, ὄρμησαν και τὸν ἐκράτησαν πρίν πυροβολήσῃ. — Κάμετε ὅτι σᾶς ἀρέσει, εἶπεν ὁ κ. Οὐίλλιαμς· θὰ ἐξηγηθῆτε, ἄμα ἐπιστρέψετε. . .

Εὐῶ ὁ Πέτρος ἐπήγαινε νὰ φέρῃ τὸ κλουβί, ἢ Μαρίκα ἐστέκετο κ' ἐκύτταζε προσεκτικὰ τὴν φωλίτσα ποῦ ἐκρατοῦσε

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
 Ἐσωτερικοῦ : **Ἐξωτερικοῦ :**
 Ἐτησία . . . δρ. 8,— Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
 Ἑξάμηνος . . . 4,50 Ἑξάμηνος > > 5,50
 Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος > > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκείνου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ Τῶν 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαΐου 1907

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φόλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐνταυροῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν.

Περίοδος Β'. — **Τόμος 14ος**

Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαΐου 1907

Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 24

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ
 (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
Ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός.
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
 Ὁ κάμπος μετὰ τὰς πετουνας. — Σὲ μιὰ σονιὰ ἀπὸ κάτω. — Κάτω ἔδω λιγάν. — Τὸ φεῖδι καλτσόδετα. — Κακὰ ἐξέπνησαν! — Τὸ μυστηριώδες δάσος. — Ἐνα κόκκινο πτερό.

φουσκωτὴ ἔχιδνα, τῆς ὁποίας τὰ δῆγματὰ εἶνε θανατηφόρα.
 — Τί κρίμα! ἀνεστέναξεν ὁ μικρός, τὸσον ὥρατὰ πράγματα καὶ νὰ ἔχουν τὴν σὴν ἀσχημὴν ἀνάποδον! Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ προτιμῶ ἀπὸ αὐτὰ τὰς φτέρες ποῦ φυτρῶνουν στὰ χωράφια τῆς Βρετάνης· δὲν ἔχουν ὄψιν φανταχτερή, ἀλλὰ τοῦλάχιστον, ἢ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰς πατήῃ χωρὶς κανένα φόβον. . . Φεῖδια, ἔχιδνες, ἄλλο δὲν σ' ἀκούω παρὰ γι' αὐτὰ νὰ λές, Ἰανέ, καὶ ποτε γιὰ τὰ λεοντάρια καὶ τοὺς ἐλέφαντας, ποῦ ἐπιλείμενα σὲ κάθε βήμα νὰ συναντήσω. Ἄν ἐξαίρετῶς μερικὰ καπάδια ἀπὸ στρουθοκαμήλους καὶ καμηλοπαρδάλεις ποῦ φεύγουν ἅμα μᾶς ἰδοῦν, μερικὲς ἀγριεὶς ἀντιλόπες καὶ ἀρπακτικὰ ὄρνεα, τίποτα ἀκόμα δὲν εἶδαμε ἕως τώρα! οὐφ! ἢ Ροδεσία σας δὲν εἶνε τόσον τρομερή, ὅσον ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ υποθέσῃ.

Ἡ συμβουλὴ αὐτὴ ἦτο φρόνιμος, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀγάπην ποῦ εἶχε πρὸς τὰς περιπετειάς, ὁ Ὑβὼν δὲν τὴν εὗρισκε διόλου τῆς δρεξέως του.
 Τὰ ἄλογα ἐπήγγιζαν βάρδην. Ἡ ζέσθη ἦτο εἰς τὸ κατακόρυφόν της, καὶ ὁ καθένας τῶν δὲν ἔβλεπε τὴν ὄραν ποτε νὰ κάμουν σταθμὴν ἢ κατάστασις τῶν στομάχων τῶν τοὺς ἐδίαιε νὰ σταθεύσουν.
 Ὁ Μέγας ὅμως Ἀρχηγός εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ φθάσῃ εἰς μιὰν δροσεράν τοποθεσίαν, ὅπου νὰ μένουν προσωλαγμένοι ἀπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον, καὶ δὲν ἔννοουσε ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασιν, μ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Σίρ Βασιλῆ, ὁ ὁποῖος, καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀγριὸν τόπον δὲν ἔννοουσε νὰ τοῦ χαλάσουν τὴν τάξιν τῶν συνηθειῶν του. Ἐπὶ τέλους, νὰ μὴν ἔχῃ ἐδῶ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὰ ἐκλεκτὰ φαγητὰ, ποῦ εἶχεν εἰς τὴν

Ἡλθε μετὰ τρία ἀγὰ στρουθοκαμήλου. . . (Σελ. 186.)

Ἦρα μετὰ τὴν Ἀθήνην καὶ Ναυτοπούλιν τοῦ Μεσολογγίου — τὸ Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι μετὰ τὴν Μακεδονίαν, Στεναγμὸν Μακεδονίας, Δάκρον τῆς Μακεδονίας, Φιλελεύθερον Μακεδονοπούλιν καὶ Διοπτροφόρον — ἢ Μοῦσα Πιερίδ μετὰ τὴν Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλιν, Ἐσομαγιάλιν καὶ Ἰδιότροπον Ἐαυθούλιν — ἢ Ροδιά μετὰ τὴν Προσοφίην Ἀνάμνησιν, Γλυκείαν Ἑλλάδα, Ἄγγελον Ἀγγερινὸν καὶ Δευκοκίμειον Αἰγιάλιν — τὸ Περιστρακί τῆς Ἰθάκης μετὰ τὸν Ἀριστὸν καὶ Κίτρινον Ντόμινον — ἢ Δυσδαμίονα μετὰ τὴν Ζίαν, Ἀθήνην, Ἐαυθὴν Μοῦσιν, Καρδίαν Μοῦσιν καὶ Ἀντοκοστόρα τοῦ Γέλαντος — ἢ Ἑλληνικήν Αἴγλην μετὰ τὴν Ἐνδοξὸν Ὑδραν καὶ Λαδοναίαν Νύμφην — ἢ Σταγὸν ἐν τῷ Ἰκκαίῳ μετὰ τὸ Μαργαριταρένιον Δάκρον, Βασιλέαν, Ταπεινὸν Ἴον, Δάκρον, Ἐδυγὰς Παρελθόν καὶ Ταλαντευομένην Ἑλλίδα — τῆς Φορέτιος τ' Ἀργιολοῦλοδο μετὰ τὸ Νυκτολοῦλοδο, Μαγιολοῦλοδο καὶ Νεραϊδολοῦλοδο.

Ἡ Διάπλαισις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς! Ὅσον ἐν Ἐσθῶν (ἔγινε καλὰ; νὰ μὴν παρατρῶς δταν πηγαινῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν) Νερό σ' Ἀύλιαν (ἔστειλα) Ἐδυγὰς Παρελθόν (ἢ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα· διάβαξες ὅσον εἰμπορεῖς· πρέπει νὰ θριαμβεύσῃς εἰς τὰς ἐξετάσεις;) Δάκρον (βαδαίως, ἢ ἀδελφῆ σου εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ ψευδῶνον γωρὶς νὰ τὸ ἐσβῆτε σεί; ἢ γλώσσα τῶν ἐπιστολῶν σου κάθε ἄλλο παρὰ μαλλιαρῆ) Ἀξιολύπητον (ἢ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα.) Ἐνωσις ἢ Ὀνάτος (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ εὐχομαι τὰ βέλτιστα.) Μακεδονίαν, Χιονισμένην Περιστρακίαν, Μόνων (ἔστειλα) Ἀνιδέα (τετράδια ἔστειλα) χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασιν σου.) Ἦσαν (ἔχει καλῶς) Ἐδυγὸν Δάκρον (ὥραϊον τὸ πασχαλινὸν ποιηματάκι σου) Πιερίδα Μοῦσαν (σὺ τί γίνεσαι, ποῦ εἶσαι νὰ μὴ γράφῃς τόσον καιρὸν αὐτὰ εἴπαμεν;) Ροδίαν (τὸ ἀδὲν πειράζει, γράφω αὔριον εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ μὴ γράφῃ κανεὶς ποτε ὄχι, παιδί μου, μὴ ἀναβάλλῃς οὕτε τὴν ἀλληλογραφίαν σου, οὕτε τίποτε ἄλλο.) Ταλαντευομένην Ἑλλίδα, Περιστρακίαν τῆς Ἰθάκης (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ χαριτωμένο γραμματάκι σου μετὰ τὰς εἰκόνας τοῦ Πάσχα' γράφε μου λοιπὸν συχνά!) Νυμφαίαν τοῦ Παίσιου (φιλησέμου τὴν μικρὰν Νίτσαν) Ὀδυρῶνον Τόξον (δὲν εἶνε ἀκόμη καιρός; ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβῃς;) Ἑλληνικήν Αἴγλην (σὲ συγχάρω διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθητά, ναι, ἢ περὶ τῆς ἐρωτῆς εἶνε συνδρομή-τρια;) Frieda (διωρθώθη; « Ἀνθοῦλα» δὲν ὑπάρχει;) Προμηθεῖα (ἔλαβα) Καρραμπαπούλιν, Μαργαριταρένιον Δάκρον (λοιπὸν, πῶς τὰ πάρασις εἰς τὴν πατρίδα;) Ἐμπνευσμένην Μοῦσιν (σοὺ εὐχομαι! . . . ἀλλὰ νὰ μελετᾷς μελέτη τὸ πᾶν! . . .) Ζήτω ἢ Ἑλλάς (τί ἀπέγινε; ἐπληρώθη καὶ . . . ἢ πολεμικὴ ἀποζημίωσις;) Προσοφίην Ἀνάμνησιν (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη φακέλλου' ἔτακτον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα!) Νυκτολοῦλοδο, κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην Μαῖου δᾶπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!
 Ἀσφαλίζετε τὴν ζωὴν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν
ΡΟΣΣΙΑ,
 Ἀσφάλεια: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θαλάσσιων δέλων.
 Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἰουλίου
 Ὁ χάριτις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωις τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖον μασ εἰς φανήλινους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]
262. Δεξιόγραφος.
 Ἐγγραφα εἰς τὴν σειράν Τρία γράμματα τῶν Γάλλων Κ' εἶδα τότε μετὰ χαρὰν
 Ὅχι καὶ μετὰ προσοφάν, — Ζῶν τοι ἐκ τῶν μεγάλων.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νυκτερινῆς Συγαλίας
263. Στοιχειόγραφος.
 Χωρὶς καρδιά εἰς στρατηγὸς Ἄφινει τὴν Ἑλλάδα, Καὶ κάποιος ἦρας παλαίος, Γίνεται ἐστὴν Γρῶψα.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τῆς Ἐπαναστάσεως
264. Αἰνίγμα.
 Ἄν καὶ εἶμαι λέξις μιὰ Δύο πράγματα σημαίνω, Πρῶτα εἶμαι μέγα κράτος, Καὶ ἂν μετὰ πόρην, σὲ πικραίνω
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνδρος Ἄνδρον
265. Μωσαϊκόν.
 Ἐάν εὖρης, λῦτα, ἐνταυθα κεκρυμμένη ἀρχαίαν βασίλισσαν, εἶσαι εὐφύστατος.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρχοντοπούλας τῶν Λευκῶν Ὁσέων
266. Συλλαβικὸς Ρόμβος.
 Τὸ πρῶτον γιὰ νὰ εὑρῶ στὴν ἀμμο θά ἐρευνησῶ
 Τὸ δεύτερον ἂν εἶχες, σοφὸς θὰ ἐκαλείσο.
 Τὸ τρίτον εἶνε ἦρας ἀρχαίας ἐκστρατείας, Τὸ τέταρτόν μου λίμνη ἐστὶ μέρη τῆς Ρωσσίας. Γνωστὴν ἀντωνυμίαν ἐστὶ πέμπτον μου προσέφω
 Καὶ τώρα, λῦτα, ἂν μ' ἦρες ἐνθέρμως σὲ συγχάρω.
 Ἐστάλη ὑπὸ Ἀννίβια τοῦ Καρχηδονίου
267. Κρυπτογραφικόν.
 1 2 3 4 1 5 1 6 7 = Μάντις.
 2 1 4 1 = Θεά.
 3 1 5 4 7 = Ἀρχαία πόλις.
 4 5 4 7 = Θεά.
 5 6 3 6 7 = Ἰχθός.
 6 7 7 1 = Ὄρος.
 7 1 2 6 7 = Νῆσος.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νυκτερινῆς Δρόσου
268-272. Μαγικὴ Συλλαβή.
 Τῆ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμματῶν ἐκᾶστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς τριψηφίου συλλαβῆς, πέντασι τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἕλληαι τόσαι λέξεις:
 Σπάρτη, Ἰσθμὸς, θάνατος, νόστιμος, σεμνός.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσοπορφύρου Αἴγλης
273. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.
 Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν μουσικὸν ὄργανον, τὰ δὲ τρίτα πόλιν τῆς Τουρκίας.
 1, Ζῶν. 2, Μάντις. 3, Κένταυρος. 4, Ἀρχαία Βασιλοποιίς. 5, Ζῶν. 6, Θεὸς ἀρχαίος.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάκου
274. Μικτόν.
 xx-οαο-αο-ν
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Λαβάρου
275. Γρίφος.
 Αἷμος Χολέρα ὕδωρ Ὄλυμπος Καρκίνος καὶ οἶνος μ : : Πάρνης Πανώλης ζῦθος
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μιτυλήνης

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 16 καὶ 17.
 187. Ἀλφαθετάριον (ἄλφα, βῆτα, Ριων.) — 188. Σύνεσις (Σι, καί, σῆς.) — 189. Ἐκάτη-ἐκάτη. — 190-192. 1, Εὐ τὸ σῶμα ἔχειν καὶ τὴν ψυχήν. 2, Ἄργος μὴ ἴσθι μηδ' ἂν πλουτῆς. 3, Ἀγχεσθαὶ μαθὼν, ἀρχεῖν ἐπιστήσει. — 193-197. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Τ, Φ : τέφρα, ἄφατος, τάφος, φορτίον, φράττω. — 198. ΚΡΗΤΗ (Κέρκρη, ἀΡάγη, Ἄρη, ἀροτρον, ἀλόηψ.) — 199. Στέργε μὲν τὰ παρῆντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίω. — 200. Πιστεύομεν εἰς τὸν Χριστόν (Π' εἰς τεθ - ὁ μὲν εἰς τὸν - χρ' εἰς τόν.)
 201. Λάρισα (Ἄ, ρίς, σά.) — 202. Τιγρίς — 203. Τὸ κοντάλι ἐστὶ στόμα.
 204. Αἰσερπός Σωκράτης = Ι + ΠΡΟΔΙΔΩ (Κρασσαυός - κέρας ΑΛΗΘΕΙΑ =) οὐς + (Τίτρα ΧΡΙΣΤΟΣ — ἄρα =) τί — ΑΜΙΣΣΟΣ (Νικαία - Κέα =) ΙΑΠΩΝΙΑ (Νικαία - Κέα =) ΜΙΛΑΝΟΝ (Νι + Ἀνάθη + ἀθη =) ἀν + (Ὁσισίς - Ἰρις =) ὀς = ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. — 206-210. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΡΙ: Κρίτων, κρίσις, λοιριός, κρίσις, Κρίσις. — 211. ΓΑΛΗΝΗ - Αἶολος (Γάμος, Ταίμαρον, Μήλας, Αὐρηλῆος, Ἀρσινόη, Ὁρέστης) — 212. Οὐ σὺ μετ' αἰδοῦμαι, ἀλλ' ὁ τόπος. — 213. Μὴν ὑπερφανεύεσθαι (μὴν-ἢ-περὶ φανει-σέ, σέ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Η Προσοφίης Ἀνάμνησις εὐχαριστεῖ τὴν Ἀξιολύπητον διὰ τὰ συγχρητηρία της. (Ζ' - 133)
 Τὰ ἐγκαρδιώτατα συγχρητηρία μου τῆ Χαριτωμένη Χίω διὰ τὸ ὥραϊον ἔμμετρον τετράδιόν της, ἦν καὶ παρακαλῶ νὰ μοὶ φανερώσῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομά της, δεχομένη νέαν ἀνταλλαγὴν. — Ἄδρα τῆς Χίου. (Ζ' - 134)
Α γαπητὴ Λυδία, ἐφάνηται, ὁ πολὺς χορὸς τοῦ χάλιας τὰ μᾶτια καὶ δὲν βλέπεις νὰ χαρεῖσαι. — Ἑλληνικὴ Αἴγλη. (Ζ' - 135)
Δ ἦλω ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤλλαξα ψευδῶνυμον. — Φιλοπότηρις Ἑλληνοπούλα.
Ε πιθὺμὸς νὰ ἔχω ἀλληλογραφίαν μετὰ τοὺς βουλομένους. — Prodromos Janasoghlu, Anatolia College, Marsouan (Turquie) (Ζ' - 137)
Δ ἰα φιλόφρονος πρόκλησιν εἰς θαλασσίαν ἔκδρομήν εὐχαριστῶ φίλων Ἀγγελλαν Παυλοῦσαν. — Μ. Μίλιος (Ζ' - 138)
Α παντῶσά εἰς τὴν Ροδοδάκτυλον Ἠῶ, τὴν συμβουλεύω νὰ μὴ ἐξάπτεται τόσον ταχέως καὶ . . . ἀδικῶς ἐρωτῶ δ' αὐτὴν ἂν τὸ Καλημέρα ἦτο ἀκριθὸν τὸ Πάσχα. — Ἄδρα τῆς Χίου. (Ζ' - 139)
Ε ὕχουμαι ὀλοφύγως τῷ φίλῳ πρώτῳ Νουτοκίτῳ καλὸ ταξεῖδι καὶ ταχέϊαν ἐπίπλοδον εἰς τὴν λατρευτὴν Πατρίδα σου. — Γλυκεῖα Ἑλλάς. (Ζ' - 140)
Δ ἔχομαι ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Ὁμοίωτον βραβεῖον ὄρολογίου δραχμῶν 10. — Γεώργιος Παυλογεώργης, Poste-restante, Χανιά Κρήτης. (Ζ' - 141)
Θ ερμοπαρακαλῶ φιλιτάτην Ἑλληνικὴν Γλώσσαν νὰ μοὶ φανερώσῃ ὄνοματεπωνυμον. — Πολλοὺς χαιρετισμοὺς ἐστὴν Χιονισμένην Περιστρακίαν. — Φιλελεύθερος. (Ζ' - 142)